

МЕРИЛИН КЕЙ
ДНЕС ГО ИМАШ, УТРЕ ГО
ГУБИШ

Част 3 от „Дарба“

Превод от английски: Мария Бенчева, 2011

chitanka.info

*На кръщелницата ми Айрис, на брат ѝ Октав и
родителите им Мюриел Бъртлот и Жан-Франсоа Марти*

1

Понякога Емили не беше сигурна дали сънува или има видения. По принцип се случваше рано сутрин, преди да се включи алармата на часовника.

Точно тази понеделник сутрин тя беше почти сигурна, че е будна. Знаеше, че очите ѝ са отворени, защото виждаше раклата, бюрото и библиотеката. На горната лавица беше подредила старата си колекция кукли от цял свят. Бледа слънчева светлина проникваше през муселиновите завеси на прозореца и тя дори виждаше блузата, която беше оставила на таблата на леглото предишния ден.

Същевременно обаче виждаше и още нещо. Нещо, което не можеше да е в стаята. Пред очите ѝ плуваше полупрозрачен образ. Макар и да беше замъглен, тя позна мястото веднага — класната стая на учениците с дарби.

Учителката им, мадам, седеше на бюрото. Съучениците ѝ бяха заели обичайните си места: Кен, Аманда, Трейси, Мартин и другите. Тя дори виждаше себе си... Но... момент, имаше само осем ученици. Някой липсваше.

Беше някак странно — всички се оплакваха от тези часове, някои дори ги мразеха, но рядко отсъстваха. А и в класа имаше само девет ученици и ничие отсъствие не минаваше незабелязано. Кой обаче липсваше във видението ѝ? Джена беше там, виждаше Сара и Чарлс в количката му...

Липсваше Картър. Ясно защо не беше забелязала отсъствието му веднага. Картър никога не говореше и не привличаше внимание към себе си. Затова всички бързо забравяха, че изобщо е в стаята. Обикновено той обаче беше там, поне физически. Това беше странно.

Алармата се включи и класната стая изчезна. Емили седна, протегна ръка към нощното шкафче и я изключи. Образът се беше стопил и тя не беше напълно сигурна дали беше сънувала или бе имала видение. И друг път беше сънувала учениците с дарби. Сънищата обаче бяха почти едни и същи и изпълнени с глупости — Кен се

люлееше на полилея, Чарлс танцуваше върху бюрото на мадам. Този път всичко беше толкова реално... Да, сигурно беше имала видение.

И едва ли имаше проблем. Картър може и да се държеше като зомби, но беше човешко същество и можеше да пипне грип или да го заболи стомах като всички останали.

— Емили! Будна ли си?

Гласът на майка ѝ изразяваше раздразнение, сякаш за втори или за трети път питаше едно и също. Беше съвсем възможно — виденията на Емили, дори и най-тривиалните, обсебваха всичките ѝ сетива и може би затова не беше чула майка си по-рано. Или пък наистина беше заспала. Беше ѝ толкова трудно да реши...

— Будна съм — извика тя в отговор. После се измъкна от леглото, излезе от стаята, прекоси коридора и влезе в банята. Докато миеше зъбите си, улови отражението си в огледалото и едва не се задави с пастата за зъби. Защо лицето ѝ беше толкова размазано? Това началото на друго видение ли беше?

Не, просто още не беше сложила контактните си лещи. Направи го, върна се в спалнята и за около двама-три секунди избра какво да облече. Не ѝ отне много време, защото всеки ден ходеше с почти едни и същи дрехи — сменяше само блузите и пуловерите си. Не носеше грим. Доскоро беше с очила, а какъв беше смисълът да се гримираш, когато очилата скриват половината ти лице? Вече беше с лещи и лицето ѝ беше открито, но не си беше купила гримове. Гримирането изискваше концентрация. Емили често се отнасяше и вероятно щеше да сложи червило и на клепачите си.

Когато се огледа в огледалото, нямаше никакви изненади. Всъщност беше виждала свои снимки като малка и знаеше, че почти не се беше променила. На снимките от първи клас се виждаше същото кръгло лице, същият дълъг, прав нос и същите пълни устни. Носеше дългата си права коса по един и същи начин.

Зачуди се дали и като възрастна щеше да изглежда така. Както обикновено обаче, когато искаше да види бъдещето, не се получаваше нищо.

— Емили! Ще закъснееш!

— Идвам! — извика Емили и се спусна по коридора към кухнята. Майка ѝ беше извадила различни зърнени закуски на малката кухненска маса и Емили си сипа.

— Добре ли спа? — попита майка ѝ. Тя задаваше един и същи въпрос всеки ден. Обикновено Емили автоматично отговаряше „Да“. Този път обаче още мислеше за смущаващото преживяване преди малко и погледна майка си замислено.

— Мамо, случвало ли ти се е да мислиш, че си будна, а да се окаже, че спиш? Или обратното?

Майка ѝ я изгледа строго.

— Пак ли имаш видения?

„Винаги съм имала видения“, искаше да отговори Емили, но знаеше, че така само щеше да разстрои майка си. Тя не обичаше да говорят за дарбата ѝ. Понякога Емили повдигаше въпроса и продължаваше да се надява, че един ден майка ѝ ще я изслуша. Изражението на майка ѝ ѝ подсказа, че моментът не е подходящ и Емили дори не отговори на въпроса.

— Има ли портокалов сок? — попита тя вместо това.

Майка ѝ очевидно с облекчение прие смяната на темата.

— Разбира се, в хладилника е. Има и гроздов сок... Купих го на промоция от супермаркета.

Майка ѝ постоянно търсеше стоки на промоции. Имаше добра работа като офисмениджър в една компания, но след смъртта на бащата на Емили, само тя изкарваше пари.

Още две деца от училището на Емили имаха по един родител. Тя никога не беше говорила с тях, но сигурно и те бяха тъжни като нея. Едва ли обаче някое изпитваше чувство на вина.

— Между другото днес ще закъснея — каза майка ѝ. — Имам час при Тони.

Това беше нормално. Майка ѝ носеше косата си къса и на етажи, и на всеки шест седмици ходеше при фризьора Тони в „Баджит сизърс“. Изведнъж Емили получи видение, което я стресна.

— По-добре не ходи, мамо. Не и днес.

— Защо?

Видението беше шокиращо ясно. Нежните къдрици на майка ѝ бяха заплетен хаос.

— Виждам те. След като си била при него. Може би Тони няма да е в настроение или нещо такова... Не знам... Днес обаче няма да те подстриже добре.

Емили видя как обърканото изражение на майка ѝ се превърна в раздразнение и нямаше нужда да надниква в бъдещето, за да разбере, че проблемът не беше във фризьора Тони.

— Емили, престани веднага! Говориш пълни глупости.

Нямаше смисъл да спори с нея, но не успя да се въздържа:

— Мамо, ако виденията ми са глупости, защо ме включиха в клас за ученици със специални способности?

Майка ѝ стисна устни.

— Сега не искам да говорим за това, Емили. Тръгваме след две минути.

Тя излезе от кухнята. Емили довърши закуската си и отиде да вземе нещата си за училище. Не се сърдеше на майка си, че не разбираше дарбата ѝ. Как да ѝ се сърди, щом самата Емили не я разбираше? Докато минаваше през дневната, тя се спря да погледне снимката в рамка на стената. Правеше го винаги, когато мислеше за така наречената си дарба, но така и не беше получила отговор на въпросите си. Само изникваха нови.

Снимката беше правена преди осем години, но майка ѝ изглеждаше много по-млада. Може би защото се усмихваше не само с устни, а и с очи — Емили рядко я виждаше да се усмихва така. Майка ѝ беше поставила ръка на рамото на петгодишната Емили. От другата ѝ страна стоеше баща ѝ.

Където и да застанеше, Емили имаше чувството, че баща ѝ я следи с поглед. Понякога решаваше, че я гледа разочаровано, сякаш ѝ напомняше, че е могла да спаси живота му.

В някои моменти ѝ се искаше споменът да не беше толкова ясен. Това първото ѝ видение ли беше? Тя не знаеше, но пък това беше първото, оказало сериозно влияние върху живота ѝ. Беше се случило в един съвсем обикновен ден.

Споменът беше толкова ясен, сякаш се беше случило вчера. Майка ѝ решише косата на Емили и я приготвяше за детската градина. Баща ѝ слагаше някакви документи в куфарчето си.

Образът просто се беше появил в съзнанието ѝ, като видението тази сутрин. Видя как баща ѝ излезе през вратата и тръгна към колата си, паркирана от другата страна на улицата. Той слезе на платното, без да се огледа на двете страни. Една кола изскочи с бясна скорост от завоя. И го удари.

Искаше ѝ се да му каже за ужасното си видение, но той вече тръгваше към вратата. Знаеше, че трябва само да извика: „Чакай, татко. Трябва да ти кажа нещо“, но не го направи. Дори и днес не знаеше защо си беше замълчала. От страх, че ще ѝ се изсмее?

Този въпрос вече нямаше значение. Баща ѝ беше убит от движеща се с бясна скорост кола и беше станало точно както във видението ѝ. Може би... може би ако му беше казала, той щеше да внимава повече, когато пресичаше улицата. Ако беше спрял да я изслуша, може би колата щеше да профучи, преди той да излезе. Поне майка ѝ не я обвиняваше за смъртта му — тя не вярваше, че Емили вижда бъдещето. Емили обаче чувстваше вина.

Сега, когато получаваше видения и те можеха да окажат влияние върху живота на някой човек, тя му казваше. Хората обаче не оценяваха жеста и обикновено не ѝ вярваха. Разбираше ги. Понякога виденията ѝ грешаха. Е, по-скоро бяха неточни, невинаги бяха... ясни. Както когато каза на Тери Бойд от часовете по английски, че ще падне от гредата на състезанието по лека атлетика. Само че Тери не падна... не и тогава. Падна на състезанието следващия уикенд. После Тери обвини Емили и ѝ каза, че тя ѝ е втълпила мисълта за падане.

— Готова ли си? — попита майка ѝ.

Емили взе раницата си и излезе след майка си. Докато майка ѝ заключваше вратата, тя получи още едно видение. Това вече беше странно. Понякога нямаше видения в продължение на дни, а сега ѝ се струпаха десетина само за една сутрин.

— Мамо, забравих нещо. Сега идвам — без да обръща внимание на майка си, тя се втурна по коридора в стаята си. Намери в библиотеката книгата, която ѝ трябваше, пхна я в раницата си и забърза обратно към колата.

— Какво забрави? — попита майка ѝ.

— Една книга, която трябва да дам на Джена — отвърна Емили.

Това беше истина, само дето не каза как е разбрала, че на Джена ще ѝ е нужна книгата.

Петте минути до гимназия „Медоубрук“ минаха без видения, но образът на учениците с дарба и липсващия Картър още се въртеше в главата ѝ. Когато пристигна в училище, Емили се замисли дали да не намери мадам и да ѝ каже. Мадам обаче я учеше да не прибързва. Първо да обмисли виденията си и да ги разгледа, преди да си вади

заклучения. Не беше сигурна дали това беше правилно — тя виждаше, каквото виждаше и то нямаше да се промени, колкото и да мислеше за него. Мадам обаче беше на друго мнение и Емили реши да изчака до часа за деца с дарби. Може би щеше да получи друго, по-ясно видение.

До обяд нямаше други видения. Тя сложи подноса си на масата до Трейси и седна срещу Джена. Джена се опитваше да накара Трейси да използва дарбата си.

— Госпожа Станфорд винаги копира тестовете през четвъртия час, а ти тогава имаш самоподготовка и няма да изпуснеш нищо. Просто влез в учителската стая и погледни теста, преди да го е копирала. Няма нужда да помниш всичко. Искам само да знам каква ще е темата на есето.

Очевидно спореха от известно време. Трейси изморено поклати глава.

— Това е измама, Джена. Не мога да ти помогна.

— Напротив, можеш — настоя Джена и присви гримираните си в черно очи. — Но няма да го направиш.

— Всъщност, права си — отвърна Трейси. — Не мога да ставам невидима, когато поискам.

— Но ставаш все по-добра — изтъкна Емили.

— Да, но не е никак лесно. Помните ли защо започнах да изчезвам? Защото никой не ме забелязваше. Ако направех опит да кажа нещо на някого, той не ме чуваше. Ако вдигнех ръка в час, учителят не ме виждаше. Дори и собствените ми родители не ми обръщаха внимание. Чувствах се невидима, затова и бях станала невидима.

Джена я погледна с насмешка.

— Вече обаче не се чувстваш невидима, нали? Как тогава все още успяваш да изчезваш?

— Като си припомням как се чувствах преди. Адски е депресиращо и не обичам да го правя. Ако се чувствам самоуверена или силна, или съм в добро настроение, ми е наистина много трудно.

На Емили ѝ стана приятно, че и другите невинаги можеха да разчитат на дарбите си. Трейси не можеше да изчезне просто с едно щракване на пръсти. А Джена, която четеше мисли, не можеше да влиза в съзнанието на абсолютно всички хора. С някои нямаше проблем и те бяха като отворена книга за нея. Не можеше обаче да чете мислите на майка си, на мадам и на Картър, например. А и се

оплакваше, че понякога вижда мислите на учениците с дарба, а друг път — не. Съучениците ѝ предпочитаха да не го прави, но Джена си беше Джена и трудно се вслушваше в околните.

— Съжалявам, Джена — продължи Трейси. — Знам, че ме мислиш за педант, но не е хубаво да се мами. Защо не учи за теста както всички останали?

Джена се намръщи.

— Какъв е смисълът да учиш всичко, когато можеш да назубриш само онова, върху което ще те изпитат? — После тя светна. — Хей, хрумна ми нещо! Мога да разпитам госпожа Станфорд за теста. Тя ще се замисли за него и аз ще прочета мислите ѝ!

Емили реши, че идеята не е лоша, но Трейси изрази неодобрение.

— Не е правилно, Джена. И това е измама.

Джена сви рамене.

— Учителите са виновни. Нямахте да се налага да мамя, ако не ни даваха толкова много домашни. За вторник имам есе, днес ще изнасям доклад върху една книга... — тя млъкна и грабна раницата си. После бясно започна да рови в нея.

— Върху коя книга? — попита Трейси.

— „Дневникът на Ан Франк“. Забравила съм я вкъщи — тя пусна раницата и погледна отчаяно момичетата. — Не е за вярване. Прочетох цялата книга, написах доклад и отбелязах пасажите, които исках да прочета на глас. А сега съм забравила да я взема.

Емили протегна ръка към своята раница.

— Изненада! — каза тя и ѝ подаде въпросната книга.

Джена я изтръгна от ръката ѝ.

— Леле! Благодаря ти, Ем.

— Как разбра, че книгата ще ѝ трябва? — попита Трейси Емили.

— Миналия уикенд Джена ми каза, че я чете. Помниш ли, Джена? Каза, че те е разплакала.

— Натъжи ме — поправи я Джена. — Не съм плакала.

Трейси поклати нетърпеливо глава.

— Не, как разбра, че ще забрави да донесе книгата в училище?

— Имах видение — гордо заяви Емили.

— Супер! — възкликна Трейси. — Имала си много точно предчувствие.

Джена не се съгласи.

— Не можеш да си сигурна, че си имала видение.

— Защо? — попита Емили.

— Защото знаеш, че аз винаги забравям по нещо и че днес трябва да изнеса доклад. Взела си книгата, в случай че аз забравя моята. Но не си била сигурна, че ще я забравя.

— Бях сигурна — настоя Емили. — Видях го.

Трейси я подкрепи.

— Емили все по-точно предсказва бъдещето, Джена.

Джена погледна Емили.

— Виж, не казвам, че нямаш дарба. Ти обаче още не знаеш как да я използваш.

Джена често говореше така — откровено, без да се съобразява с чувствата на другите. Емили се опита да не го приема лично, но не можа да се въздържа.

— Значи според теб моята дарба е безполезна.

Трейси беше много по-мила.

— Тя не искаше да каже това, Емили. Да, може и да не успяваш да контролираш дарбата си, но определено имаш напредък — тя погледна Джена, сякаш настояваше Джена да потвърди думите ѝ.

— Да, май ставаш малко по-добра — рече Джена.

Това не беше кой знае какъв комплимент и не накара Емили да се почувства по-добре. Испита облекчение, когато Трейси смени темата.

— Как са нещата у вас? — обърна се Трейси към Джена.

Джена сви неопределено рамене, но се усмихна и отвърна:

— Горедолу — тя се стараяше никога да не звучи прекадено оптимистично и в нейната уста „горедолу“ означаваше буквално „отлично“. Емили си спомни, че Джена живя у Трейси две седмици, докато майка ѝ беше в болница. Сега обаче майка ѝ си беше вкъщи и Джена се беше прибрала. Емили се осмели да ѝ зададе въпрос.

— А майка ти... Тя... — поколеба се Емили. Не знаеше как да се изрази по-деликатно. Почти всички знаеха, че майката на Джена има проблем с алкохола. — Тя добре ли е?

Джена перифразира въпроса по типичния си безцеремонен начин.

— Питаш дали е трезва? Да, засега.

— На бас, че този път ще успее — заяви Трейси.

— Може би — позволи си да каже Джена. Тя прониза Емили с поглед. — Да не си посмяла да правиш предсказания.

— Нямам и намерение — увери я Емили. Тя знаеше, че Джена не искаше да я обиди, но все пак не ѝ стана приятно. Изправи се, преди чувствата да се изпишат на лицето ѝ. — Отивам да си взема вода.

Точно до бутилките с вода имаше кофи, в които учениците хвърляха остатъците от подносителите си. Емили видя Сара Милър, друга нейна съученичка, да се върти около една от кофите.

— Какво правиш? — попита я Емили.

Сара вдигна поглед. Сърцевидното ѝ лице изглеждаше нещастно.

— Изгубих си пръстена — изплака тя.

Емили трепна. Самата тя често губеше разни неща и напълно я разбираше.

— Да не си го свалила някъде?

— Едва ли. Нося го постоянно, дори и когато си мия ръцете. Сигурно е паднал, но не знам къде и кога. Сега забелязах, че го няма — и тя докосна безименния пръст на дясната си ръка. Емили забеляза лека вдлъбнатина на мястото, където Сара беше носила пръстена. Впери поглед в нея. Ако се съсредоточеше, може би щеше да получи видение. Понякога се получаваше, понякога не.

Този път извади късмет — погледът ѝ се замъгли и очите ѝ се впериха в нищото. Един образ започна да се прояснява...

— Ще го намериш.

Сара също беше сред учениците с дарба и знаеше за виденията на Емили. За разлика от Джена обаче, тя уважаваше дарбата на Емили. Очите ѝ светнаха.

— Наистина ли? Къде?

— В джоба на палтото си.

Сара сбърчи вежди.

— Знаеш ли, възможно е. Днес бях с палто, но си забравих ръкавиците и държах ръцете си в джобовете. Може да е паднал там.

Емили кимна.

— Видението беше ясно. Пръстенът беше на дъното на джоб на палто.

Сара светна.

— Значи ще го намеря, ако сега отида да го потърся?

Емили се поколеба. Това беше слабото място на виденията ѝ — никога не знаеше кога точно ще се случат. Тя виждаше бъдещето и беше видяла как Тери Бойд падна от гредата, но не и кога щеше да се случи. В този случай обаче...

— Ако е паднал там, трябва да го намериш — отвърна решително тя.

Сара погледна часовника на стената.

— Палтото е в шкафчето ми. Ако побързам, ще успея да го взема, преди да започне часа. Благодаря ти, Емили.

Емили разцъфна в усмивка, когато Сара излезе тичешком от столовата. Усмивката ѝ обаче бързо се стопи — беше забелязала втренчените погледи на момичетата от съседната маса. Трябваше да се научи да мисли, преди да каже нещо. Бритни Телър и Софи Грийн я зяпаха с отворени усти и ококорени очи. Аманда Бийсън, също ученичка с дарба, беше с тях, но изражението ѝ беше съвсем различно. Тя сякаш искаше да убие Емили с поглед.

Бритни проговори първа:

— Емили, нима виждаш бъдещето? Да не си медиум?

Емили не отговори — Аманда се погрижи за това.

— Да, разбира се. Емили е циганка врачка — заяви тя. — Покажи ни кристалната си топка, Емили — и за да подсили сарказма в гласа си, се разкикоти по особено гаден начин. Това тя го умееше изключително добре. Все пак ревностно пазеше репутацията си на едно от най-злобните момичета в гимназия „Медоубрук“.

Бритни и Софи също се разсмяха, имитирайки колкото могат смеха на Аманда. Емили усети как лицето ѝ почервения. Можеше да контролира цвета на лицето си толкова добре, колкото контролираше виденията си.

Тя тръгна обратно към своята маса, откъдето Джена и Трейси я гледаха съчувствено. Очевидно бяха чули всичко.

— Честно казано — рече Трейси, — Аманда постъпи правилно, като те прикри.

— Знам — отвърна Емили мрачно. — Трябваше ли обаче да говори толкова високо?

— Не я съди прекалено — каза Джена. — Ние знаем, че не е чак толкова гадна. Тя обаче трябва да се грижи за репутацията си, ако иска да се движи с онези момичета.

Това беше вярно, но Емили се чувстваше все така неловко. Тя вече с нетърпение очакваше да влязат в час и благодарността на Сара да я разведри поне малко.

Когато обаче влезе в стая 209, един поглед беше достатъчен, за да разбере, че настроението на Сара не се беше подобрило от срещата им в столовата. Нещастната ѝ съученичка стоеше с лакти на чина и брадичка, подпряна на ръцете ѝ. Нямахше пръстен.

Сара вдигна поглед, когато Емили се приближи към нея.

— Проверих във всички джобове. Не го намерих — не го каза като обвинение, тя беше прекалено добра, за да се държи така, но Емили се опита да се защити.

— Може да е в джоба на друго палто — предположи тя не много уверено.

Сара поклати глава.

— Не съм обличала друго палто наскоро.

— Съжалявам — отвърна Емили.

Сара ѝ се усмихна, сякаш за да я увери, че не я кори, но Емили почувства вина. Тя седна на мястото си и наум отбеляза верните и грешните видения за деня. Беше разбрала, че Джена ще забрави книгата си (макар и Джена да не го приемаше за видение) и тя си даде точка за това. Липсващият пръстен на Сара обаче връщаше резултата на нула. Какви други предсказания беше направила? За прическата на майка си, но нямаше да разбере какво е станало, докато не се прибере вкъщи.

Беше предрекла и още нещо... Разбира се! За Картър Стрийт. Според видението ѝ, днес той трябваше да отсъства. След малко звънецът щеше да бие и тя огледа стаята. Мартин, Джена и Аманда бяха по местата си... Чарлс влезе с количката, след него дойде Трейси, а в последната минута забързано се появи Кен.

Звънецът би. Още не беше замлъкнал, когато мадам влезе и затвори вратата. Емили се зарадва — Картър го нямаше!

Мадам отиде до бюрото си и огледа стаята.

— Къде е Картър? Някой виждал ли го е?

Никой не го беше виждал. Мадам се намръщи.

— Не мога да си спомня някога Картър да е отсъствал — тя погледна едно листче на бюрото си. — Няма го и в списъка на отсъстващите ученици.

— Може би е избягал от час — предположи Мартин.

Мадам не можеше да допусне такава нещo и Емили знаеше защo. Картър беше като робот — правеше, каквoто се очакваше от него и каквoто му кажеха. Ни повече, ни по-малко. Не говореше, лицето му не изразяваше нищo и според Джена не мислеше за нищo. Все пак той функционираше, поне на физическo ниво, като нормален човек.

Никой не знаеше кой беше и откъде идваше. Бяха го намерили преди година на улица „Картър“ и му бяха дали името на улицата. Засега не беше показал някаквo по-специално умение и Емили нямаше представа защo го бяха сложили при учениците с дарби. Може би защото беше различен като тях.

Усети, че мадам се разтревожи и първоначалната ѝ радост, че видението ѝ се беше сбъднало, се стопи. Отсъствието на Картър не беше нещo хубаво и Емили се засрами от реакцията си.

В стаята беше топло и мадам започна да разкопчава палтото си.

— О, щях да забравя — тя пхна ръка в джоба си. — Това да е на някого?

— Пръстенът ми! — извика Сара. Тя отиде до бюрото да си го вземе. — О, благодаря, мадам. Къде го намерихте?

— На пода — отговори учителката. — Сигурно е паднал от пръста ти и се е търкулнал. По-добре го дай да го стеснят, за да не го изгубиш, Сара.

— Добре — каза Сара и се върна на чина си. Тя не погледна Емили, докато минаваше край нея, но Емили потъна в стола си. Значи пръстенът се появи. Беше познала. Той обаче не беше в джоба на Сара.

Но, чакайте... Каквo всъщност беше видяла? Как Сара пхна ръка в джоба си? Не. Само, че пръстенът се намира в джоб. Това също се оказа вярно. Просто не беше в джоба, в който мислеше, че е. В известен смисъл се беше оказала права, но не беше разбрала добре видението.

Това не я накара да се почувства по-добре. Имаше видения. И каквo? Не знаеше каквo означаваха. Какъв беше смисълът да имаш дарба, ако не я разбираш?

До края на часовете не ѝ се явиха повече видения и настроението ѝ не се подобри. Още повече, че се прибра с необичайно голямо количество домашно.

Поне домашното изискваше пълното ѝ внимание и тя нямаше време да мисли за майка си и за часа ѝ при фризьора. Когато обаче чу вратата да се отваря и майка ѝ извика: „Прибрах се!“, споменът за видението се върна. Емили забърза към дневната.

Майка ѝ тъкмо събличаше палтото си.

— Здравсти, скъпа. Как беше днес?

Когато Емили не отговори веднага, майка ѝ повтори въпроса.

— Ем? Хубав ли беше денят ти?

— Ъмм, да. Хубав беше. Съжалявам. Гледах косата ти.

Майка ѝ побутна добре оформените меки къдрици.

— Харесва ли ти?

Емили кимна.

— Тони се е справил добре.

— Всъщност Тони трябваше спешно да се прибере и ме подстрига Лорън. Какво ще вечеряме? — тя мина покрай Емили и влезе в кухнята.

Емили не можеше да мисли за вечерята — съзнанието ѝ се въртеше около поредното неточно видение, което бе имала. То не се беше сбъднало, защото Тони го нямаше и друг фризьор беше подстригал майка ѝ? Нима следващото ходене при Тони щеше да бъде катастрофално? Или видението не беше истинско?

Почувства се ужасно потисната. Този талант можеше да бъде толкова ценен, толкова полезен. Много хора биха искали да имат нейната дарба и биха могли да направят прекрасни неща с нея.

В нейните непохватни ръце обаче — не, в нейния непохватен мозък — дарбата беше абсолютно безполезна.

2

Емили усети разтревожения поглед на майка си от другата страна на масата.

— Емили, добре ли си? Не ядеш.

Майка ѝ беше права. А чинията пред нея беше пълна с любимите ѝ макарони със сирене.

— Не съм много гладна — отвърна Емили, но все пак набучи макарони на вилицата.

Майка ѝ все още беше притеснена. „Наистина ме обича“, помисли си Емили, и за майка проявява доста голямо разбиране. Поне за повечето неща. — Мамо? — започна Емили, но смелостта ѝ се изпари.

Майка ѝ въздъхна.

— Пак имаш видения, нали? — това не беше въпрос, но Емили все пак отговори. Тя отчаяно искаше да поговори с някого.

— Нещо такова.

— Говориш ли за тези неща в... специалните часове? Учителката не ти ли помага да... се справиш с проблема?

Така майка ѝ възприемаше дарбата ѝ — като проблем. Когато помолиха Емили да посещава часовете, мадам беше обяснила на майка ѝ, че идеята е учениците да се научат да канализират и контролират уменията си. Някак си обаче майка ѝ беше останала с убеждението, че целта е да помогнат на децата да се отърват от заблудите си.

— Говорим за *дарбите* си — отвърна Емили, наблягайки на думата. — Обсъждаме как да ги развиваме и как да се възползваме от тях.

Както обикновено, майка ѝ не чу нищо.

— Ем, скъпа... Ако онази мадам не ти помага, може би трябва да започнеш отново да ходиш при доктор Макъл.

Емили потръпна. Преди две години майка ѝ я беше завела на психолог. Той се беше отнесъл към нея като към шестгодишно дете с въображаем приятел и беше заключил, че виденията ѝ са плод на

прекалено силно развито въображение. Не, доктор Макъл не можеше да ѝ помогне.

Тя се отказа.

— Добре съм, мамо. Имам много домашно и съм малко изнервена.

Това беше нещо, което майка ѝ разбираше.

— Тогава върви и се залавяй за работа — отвърна рязко тя. — Аз ще измия чиниите.

— Ще раздигна масата — предложи Емили. Докато събираше чиниите, телефонът иззвъня. Майка ѝ го вдигна.

— Ало? Здравей, Трейси. Да, тук е. Има много домашни, така че не говорете дълго. Наистина ли? Добре, ето я и нея — тя подаде безжичния телефон на Емили. — Трейси има някакви проблеми с домашното и иска да говори с теб.

Това не беше истина — мадам не им беше дала домашно, а с Трейси нямаха други часове заедно. Емили взе телефона и продължи играта.

— Здравсти. Ще взема телефона в стаята си, за да погледна домашното — каза тя за пред майка си. Вече в стаята си, тя затвори вратата и се тръшна на леглото с телефона. — Здравсти пак. Какво има?

— Нищо особено. Чакай да извикам нещо на клонингите. Хей, момичета! Марш от стаята ми! Веднага!

Емили си представи как сестрите близначки на Трейси — прословутата Седморка — се бутаха край нея и настояваха за приказка. Емили беше единствено дете и преди завиждаше на Трейси. След като прекара малко време у дома ѝ обаче, започна да разбира защо Трейси искаше да се научи да изчезва, когато пожелае — понякога сигурно наистина ѝ се искаше да се скрие от момичетата.

— Здравсти. Вече съм тук. Обаждам се да разбере как си. Днес не беше в много добро настроение.

Емили не се изненада, че Трейси беше обърнала внимание. Трейси беше истински експерт по депресиите — самата тя беше в такова състояние почти пет години.

— Объркана съм — призна Емили. — Виденията ми са толкова... Толкова хаотични. Понякога се чудя дали наистина имам дарба.

— Имаш, разбира се — увери я Трейси. — Само колко пъти си ми казвала неща, които предстоят да се случат! Помниш ли когато ме попита дали съм карала шарка?

Емили се сети за странното предчувствие, което беше получила преди няколко месеца. Тя постоянно виждаше Трейси и в съзнанието ѝ изникваше думата „шарка“.

— Да, помня.

— Е, защо ме попита? Защото знаеше, че клонингите ще пипнат шарка и се притесняваше и аз да не се разболея.

— Защо тогава не видях сестрите ти във видението? Имам чувството, че всяко видение е някак неясно... Объркано и двусмислено.

— Може би защото бъдещето не е сигурно. Искам да кажа, то може да се промени. Нали?

— Вероятно — отвърна Емили, но изобщо не беше сигурна. Ако бъдещето можеше да се променя, защо тя виждаше какво щеше да стане? Като днес например... — Днес имах видение, че Картър няма да е в час.

— Било е много ясно видение — каза Трейси. — И вярно.

На вратата се почука.

— Ем, не говорете дълго. Имаш домашни.

— Трябва да затварям — промълви Емили на Трейси. — Благодаря, че се обади.

— Искаш ли да направиш едно бързо предсказание, преди да затворим? — попита Трейси.

— Ще опитам — рече Емили. — Питай ме нещо.

— Хм... Утре Картър ще бъде ли на училище?

Емили притвори очи, за да замъгли зрението си и зачака да се оформи някакъв образ. Остана доволна, когато видя класната стая.

— Не... Няма да бъде. Чакай... И още някой липсва.

— Кой?

Емили огледа лицата в неясния образ.

— Ти. Добре ли се чувстваш? Да не се разболееш?

— Добре съм — увери я Трейси. — Може да съм невидима.

— Утре ще опиташ да изчезнеш?

— Не знам. Може би. Упражнявам се всеки ден, но по принцип го правя само в стаята си вкъщи.

— Е, не го прави, за да ме успокоиш, че видението ми е било вярно.

Трейси се засмя.

— До утре.

Когато на другия ден видя Трейси на обичайната им маса в столовата, Емили се почувства и облекчена, и разочарована. Разбира се, радваше се, че Трейси не е болна и че не беше изчезнала, само за да я накара да се почувства по-добре (макар и това да беше нещо, което Трейси би направила). Присъствието ѝ обаче беше още едно доказателство, че предсказанията на Емили бяха наполовина грешни.

Тя все пак се насили да се усмихне и занесе таблата си на масата.

— Радвам се да те видя — обърна се тя към Трейси.

Трейси въздъхна.

— Съжалявам.

— За какво съжаляваш? — Джена се появи на масата с табла.

— За нищо — отвърна бързо Трейси. — Ей, купила си си обяд!

И Емили го беше забелязала. Джена винаги си носеше сандвич от къщи. Майка ѝ имаше проблеми, бяха само на социални помощи и Джена никога нямаше пари.

Джена сложи подноса на масата.

— Да. Представете си — майка ми си намери работа.

— Супер! Това е страхотно! — възкликна Трейси.

— Какво работи? — попита Емили.

— Секретарка в болницата! Преди работеше като секретарка и докато била в болницата, казала на едната от сестрите. Явно още помни как се работи с компютър — тя се обърна към Емили. — На бас, че това не го видя, нали?

Усмивката на Емили се стопи.

— Не. Напоследък нямам много точни видения.

— Ей, няма проблеми — каза Джена и седна. — Нямахте да ти повярвам дори и да го беше предсказала — тя погледна зад тях и се намръщи. — По дяволите! Какво искат пък сега?

Емили се обърна и видя три от приятелките на Аманда да се приближават бавно към тях. Те си шепнеха нещо и се подсмиваха, и Емили се подготви да посрещне обидите им.

Нина, най-отвратителната от трите, заговори първа:

— Емили, днес ще се пробвам за главна мажоретка. Би ли ми казала дали ще успея?

Емили въздъхна.

— Не.

— Не, няма да ми кажеш или не, няма да успея?

Бритни и Софи се разкикотиха силно.

Емили се замисли дали да не ѝ отвърне нещо от сорта: „Няма да прахосвам дарбата си за такава глупост“. Така обаче само щеше да потвърди, че наистина вижда бъдещето.

Трейси я спаси.

— Не знае и не ѝ пука, така че я оставете на мира.

Нина престорено ококори невинни очи.

— Но аз мислех, че Емили има видения!

Джена завъртя очи.

— О, моля ви! Емили дори не знае кой ден е утре.

За неин ужас, Емили усети как очите ѝ се напълниха със сълзи. Знаеше, че Джена се опитваше да обърне всичко на шега и да убеди момичетата колко абсурдна беше тази идея. Онова, което каза Джена обаче, беше отчасти вярно и я заболя. Тя успя да задържи каменното си изражение, докато момичетата отминаха, но после една сълза се търкулна по бузата ѝ.

Трейси я видя.

— О, Емили, да не ти пука какво мислят онези.

— Не ми пука — тросна се Емили и втренчи поглед в Джена.

— Аз само се опитах да помогна — оправда се Джена.

— Знам — каза Трейси. — Но напоследък Емили е много чувствителна, когато стане въпрос за дарбата ѝ.

Изражението на Джена се промени.

— Наистина? Съжалявам, Ем. Само си говорех.

— Няма проблеми — въздъхна Емили. — Имам чувството, че дарбата ми е ужасно слаба. Искам да кажа, в сравнение с другите.

— Ами Картър? — попита Джена. — Та той дори няма дарба. Поне не е показал да има.

— Като стана въпрос за Картър, Емили знаеше, че вчера той няма да бъде на училище — уведоми я Трейси. — Оказа се права за това — тя се обърна към Емили. — Видя, че и днес няма да дойде, нали? На бас, че пак ще се окажеш права.

— И така да е, видях, че и теб няма да те има. Така че ще съм познала наполовина.

— Говори ли с мадам? — поиска да узнае Джена.

Това изненада Трейси.

— Откога вярваш на учителите?

— Не им вярвам — отвърна бързо Джена. — Не и на нормалните. Мадам обаче е... Добре, де. Мисля, че е различна. Тя разбира.

Трейси се замисли.

— Наистина ли смяташ, че разбира дарбите ни?

Джена сви рамене.

— Тя знае, че имаме дарби и не се отнася с нас като с откачалки. За мен това е достатъчно.

Беше достатъчно и за Емили. Поне мадам щеше да я изслуша с желание. Тя бутна таблата, върху която стоеше почти недокоснатата храна.

— Може би сте прави. Отивам да говоря с нея още сега.

Емили имаше късмет — мадам вече беше в класната стая и преглеждаше някакви документи на бюрото си. Емили застана на вратата и високо се прокашля. Учителката вдигна поглед. Не се усмихна, но гласът ѝ беше мил.

— Да, Емили?

Емили се поколеба. Мадам изглеждаше заета и сякаш мислеше за нещо. Може би моментът не беше подходящ. Тогава обаче мадам добави:

— Видение ли си имала?

— Постоянно имам видения — отвърна Емили. — Това е проблемът. Виденията невинаги показват истината. Всъщност не е точно така. Те са верни само донякъде.

— Говорили сме за това — напомни ѝ мадам. — Разсъждаваш ли върху тях? Търсиш ли ключови моменти, които да ти помогнат да ги разгадаеш и да се възползваш най-добре от тях?

Мадам беше права — и преди беше казвала на Емили тези неща. Емили обаче не разбираше какво се искаше от нея. Казваше онова, което виждаше. Какво друго можеше да направи?

— Може ли да ми дадете пример? — попита тя учителката.

Мадам нямаше тази възможност. Друг учител се появи на вратата и каза бързо:

— Бихте ли дошли с мен? Става въпрос за Мартин Купър...

— Разбира се — мадам се изправи веднага. — Съжалявам, Емили, трябва да вървя.

Емили нямаше нужда от повече пояснения, сецаше се какво ставаше в другата класна стая. Кльоцавият Мартин Купър имаше дарба, от която само той можеше да се възползва. Ако някой го дразнеше (а това се случваше често, тъй като приличаше на хленчец дребосък), той меко казано полудяваше. Мършавото му тяло внезапно придобиваше почти свръхчовешка сила и ставаше агресивен. Само мадам можеше да го успокои.

Да, Джена беше права — мадам разбираше специалните ученици. За разлика от повечето родители, тя приемаше дарбите им и вярваше в техните способности. За лош късмет на Емили обаче, дарбите на другите обсебваха по-голямата част от времето на мадам.

Кен го тормозеха гласовете на мъртви хора и той не можеше да ги контролира. Емили често се чудеше как ли беше развил такава необичайна дарба. Той почти не говореше за нея, само се оплакваше, че мъртвите се опитват да говорят с него. Определено не му харесваше и мадам имаше специално отношение към него.

Чарлс, също като Мартин, имаше дарбата да създава големи проблеми и изискваше непосредственото внимание на мадам. Той не можеше да движи краката си (беше парализиран от раждането си), но някак си беше развил телекинеза — можеше да мести предмети само със съзнанието си. И ако беше в лошо настроение, което се случваше често, използваше дарбата си за разрушителни цели.

Аманда можеше да се вмъква в телата на други хора. Испиташе ли съжаление към някого, тя се превръщаше в него. Трейси, чието тяло две седмици беше притежание на Аманда, твърдеше, че именно затова Аманда се държеше толкова лошо с хората — не можеше да си позволи да съчувства на някого.

Само Сара не търсеше често вниманието на мадам. Това беше любопитно, защото тя притежаваше най-силната дарба — можеше да накара хората да направят каквото тя поиска. Поне така им бяха казали. Трудно беше за вярване, предвид колко добра и спокойна беше Сара. Не бяха виждали дарбата ѝ в действие, защото Сара отказваше да

я използва. Поради тази причина мадам не я следеше отблизо. Все пак дарбата на Сара беше факт и мадам смяташе, че е много любопитна.

А какво можеше да прави Емили? Имаше видения, които понякога се сбъдваха, понякога не. Не беше нещо, което можеше да впечатли мадам.

До звънеца имаше още време и Емили можеше да се върне в столовата при приятелките си. Но тъй като нямаше какво да им каже, какъв беше смисълът? Отиде до чина си, седна и притвори очи.

„Покажи ми нещо“, каза тя на съзнанието си и зачака видение. Трябваше ѝ известно време, но накрая един образ започна да се оформя. За нейно разочарование видя приятелката на Аманда — Нина. Тя скачаше пред няколко мажоретки с униформи. После направи циганско колело, шпагат и задно салто. Нещо обаче се обърка при последното движение и тя падна по дупе на земята.

Значи Нина нямаше да стане мажоретка. Това беше успокояващо, но не беше толкова важно. А и на никого не му пукаше, освен на Нина.

Джена бавно влезе в стаята и седна до Емили.

— Какво каза мадам?

— Нищо — отвърна Емили. — Извикаха я спешно заради Мартин.

— О, жалко. Може да говориш с нея след часа.

„И какво ще ѝ кажа?“, помисли си мрачно Емили. Че приятелката на Аманда няма да стане мажоретка? На мадам ѝ пукаше, колкото на нея самата.

— Къде е Трейси? — попита тя в опит да смени темата.

— Трябваше да отиде до шкафчето си. Виж, мадам идва с Мартин.

Учителката влезе в стаята, стискайки силно Мартин за рамото. Мартин се мусеше като петгодишно момче, което са хванали да бърка в буркана с бонбони. Той седна, без да каже нищо. Един по един учениците се събраха и звънецът би.

Мадам огледа стаята.

— Явно Картър още отсъства. Някой знае ли къде е?

Никой не го беше виждал. Мадам се намръщи и си записа нещо. После вдигна глава и зададе същия въпрос, който Емили беше задала на Джена. — Къде е Трейси?

— Отиде до шкафчето си — отвърна Джена и мадам отново се намръщи. Тя мразеше учениците да закъсняват.

Трейси обаче не закъсня. Тя въобще не дойде. До края на часа Емили успя да се сети само за една причина за отсъствието ѝ.

Трейси го беше направила за нейно добро. Искала бе Емили да се успокои и да придобие повече самочувствие и увереност в дарбата си. Явно беше успяла да стане невидима, за да накара Емили да повярва, че това нейно видение се е сбъднало. Може би в същия този момент Трейси седеше на празния чин и се надяваше Емили да е щастлива.

Емили погледна чина на Трейси и за секунда ѝ се стори, че вижда приятелката си. Тя обаче само си въобразяваше, разбира се. За всеки случай Емили се усмихна леко на празния чин.

Звънецът би. Джена дойде до нея и също погледна празното място.

— Става все по-добра в изчезването — каза тя.

Преди Емили да успее да отговори, Аманда спря на вратата и се обърна към нея:

— Защо зяпаш празния чин на Трейси и се усмихваш глупаво?

Джена отговори вместо нея.

— Емили предсказа, че днес Трейси ще отсъства.

Аманда сви рамене.

— Не, тя е невидима.

— Откъде си толкова сигурна? — попита Емили.

— Това е по-вероятно, отколкото някое от виденията ти да се сбъдне.

Джена винаги правеше всичко възможно да се опълчи на Аманда и сега също реагира остро.

— Не става въпрос само за Трейси. Емили предсказа, че и Картър ще отсъства.

— Голяма работа. Значи е имала две верни видения — Аманда се обърна към Емили. — Е, кажи ми, госпожице Знам всичко, кой ще отсъства утре? Аз, надявам се. Мразя тези часове.

Емили знаеше, че Аманда ѝ се подиграва, но все пак притвори очи и се опита да види бъдещето. И се получи.

— Мартин.

— Така ли? Щом казваш — отвърна Аманда отнесено и излезе.

Джена не каза нищо, но скептичното ѝ изражение говореше, че не вярва на виденията на Емили повече от Аманда. Затова на другия ден поне двама души много се изненадаха, когато Мартин не влезе в час.

3

Мадам затвори вратата, а Мартин още го нямаше. Джена се обърна и кимна на Емили. Емили сякаш не забеляза — гледаше някак отнесено. Това не беше необичайно, тя винаги изглеждаше замечтана и вгълбена в себе си.

Джена не искаше да нарани чувствата на Емили. Харесваше я. Емили често беше неадекватна и се разплакваше лесно, но беше добър човек и ѝ беше приятелка. А Джена нямаше много приятели.

Вината за това беше нейна и тя го знаеше. Беше дошла в гимназия „Медоубрук“ след кратък престой на място за проблемни деца и не го криеше. Дори сякаш се гордееше с лошата си репутация, държеше се грубо и плашеше повечето си съученици. Само Треиси и Емили не се бяха отдръпнали. Те познаваха истинската Джена и я приемаха.

Затова Джена се надяваше, че не беше наранила чувствата на Емили. Тя надникна в съзнанието ѝ да разбере дали беше така. Винаги ѝ беше трудно да чете мислите на Емили — тя имаше толкова предчувствия и видения, че в главата ѝ цареше пълен хаос. По-лесно беше да усети чувствата ѝ и Джена почти винаги успяваше да ги разчете.

Всъщност понякога на Джена ѝ беше трудно да прочете мислите на всеки един в тази стая, включително и на мадам. Може би защото никой не беше съвсем нормален.

Джена успя да долови достатъчно, за да разбере, че Емили не се сърдеше на коментарите на Джена. Емили, също като Джена, се чудеше къде са липсващите ученици.

Мадам също, очевидно. Тя изглеждаше сериозно притеснена, докато оглеждаше стаята.

— Отивам в кабинета на директора — заяви тя. — Междувременно искам да запишете какви са личните ви цели по отношение на дарбите ви.

Това не беше нещо необичайно. Мадам често ги караше да разсъждават върху дарбите си и да записват мислите си. Този път обаче самата тя изглеждаше отнесена.

Щом излезе от стаята, Джена се обърна към Кен на съседния чин. Тъмнокосият, широкоплещест бивш атлет изглеждаше изгубен в собствените си мисли, което беше нормално. Той беше сърдечен младеж, но сякаш винаги нещо го притесняваше.

— Какво става? — попита го тя. — Къде мислиш, че са?

Кен тръсна глава, сякаш се опитваше да се отърси от мислите си. А може би отговаряше на въпроса ѝ?

— Нямам представа — отвърна той. — Не можеш ли да доловиш мислите им?

Джена не вярваше, че би се получило нещо. От време на време, ако някой я повикаше, тя успяваше да го чуе от разстояние. По принцип обаче трябваше да е близо до човека, чиито мисли искаше да улови.

— Ще пробвам — каза тя. Затвори очи и си представи Картър, Треиси и Мартин. Нищо не се случи. — Не се опитват да се свържат с мен — обърна се тя към Кен.

— С мен също — допълни той.

Джена се успокои, тъй като само мъртвите идваха да говорят с Кен. Огледа останалите в класната стая. Емили все още гледаше в празното пространство, вероятно опитвайки се да получи видения. Това беше хубаво, реши Джена. Не искаше да я разсейва.

В другия край на стаята Чарлс седеше в количката си и се забавляваше. Два молива се дуелираха във въздуха пред него, без някой да ги държи. Очевидно Чарлс ги движеше със съзнанието си. Той не изглеждаше притеснен за липсващите ученици, което беше логично — рядко се интересуваше от някого друго, освен от себе си. Сигурно заради това нямаше нито един приятел.

Сара правеше каквото ѝ беше наредено. Беше отворила тетрадката си и пишеше усърдно. Джена се отказа да влиза в съзнанието ѝ. Сара избягваше да мисли за интересни неща като един вид застраховка — в случай че Джена се изкушеше да използва дарбата си.

Аманда се въртеше. Барабанеше с пръсти на чина, отваряше и затваряше тетрадката си и тупаше с крак. Накрая стана и отиде до Кен

— явно единствения в класа на нейното ниво и единствения, с когото си заслужаваше да говори.

— Това е зловещо — заяви тя.

— Ти сериозно ли? — възкликна Джена.

Аманда я стрелна с поглед, сякаш казваше: „Не говорех на теб.“ На Джена не ѝ пукаше. Бяха прекарвали известно време заедно, докато Аманда беше в тялото на Трейси, и Джена знаеше, че Аманда беше много противоречива личност. Всъщност не беше чак толкова лоша. Държеше се отвратително, но имаше и още нещо. Злобата извираше дълбоко от съзнанието ѝ и понякога Аманда беше откровено зла.

Не и към Кен обаче. Преди катастрофата той беше спортист и Джена подозираше, че Аманда си пада по него.

— Ти какво мислиш, Кен? — попита Аманда.

— Става нещо — отвърна Кен. — Ако бяха болни, щяха да са в списъка на отсъстващите. Родителите им трябва да са много притеснени.

— Картър няма родители — изтъкна Аманда. — А родителите на Трейси сигурно мислят, че нарочно е изчезнала. Ако обаче родителите на Мартин не знаят къде е, сигурно са откачили от притеснение. Той живееше срещу нашата къща и помня как майка му го викаше да влезе, веднага щом излезете навън да играе.

Джена не се въздържа.

— Значи с Мартин сте си играли като деца? — попита тя палаво.
— Най-добри приятели ли бяхте?

Аманда дори не я удостои с отговор.

— Кен, как според теб трябва да постъпим?

— Не знам — каза простичко Кен.

Джена имаше предложение.

— Може да питаме Емили кой друг ще изчезне — тя се обърна към Кен. — Емили предказа, че Картър, Трейси и Мартин ще отсъстват.

Кен вдигна вежди.

— Така ли? Хей, Емили? — той повиши глас. — Емили!

Емили бавно се обърна към тях.

— Да?

— Ела тук — нареди ѝ Аманда.

„Не ѝ позволявай да те командва, Емили“ помисли си Джена яростно. Емили обаче не можеше да чете мисли, а и изглеждаше толкова отнесена, че сигурно щеше да се подчини и на катерица.

Тя тръгна към Джена, Кен и Аманда.

— Какво става? — попита Аманда.

Емили се стресна.

— Откъде да знам?

Кен се обърна към нея по-спокойно:

— Наистина ли видя, че и тримата ще изчезнат?

Емили кимна.

— Да. Но само това. Просто ги нямаше в стаята.

Аманда подсмръкна.

— Само това? О, страхотно. Липсват ученици. И какво толкова? Каква полза от дарбата ти, Емили, като не знаеш защо са изчезнали или къде са отишли?

Джена с удоволствие забеляза, че на Емили започваше да ѝ писва от госпожица Голямо самочувствие.

— Съжалявам, ако дарбата ми не отговаря на твоите стандарти за... за надареност, Аманда.

Джена плесна с ръце от радост, а Кен се усмихна.

Аманда обаче не беше доволна. Тя повиши глас:

— Знаеш ли какво мисля аз, Емили? Че само се фукаш. Нямаш никакви видения.

— О, напротив — намеси се Джена.

Аманда не ѝ обърна внимание.

— Ти си една голяма измамница, Емили.

Емили се стегна.

— Не е вярно.

Гласът на Аманда се превърна в писък:

— Така ли? Кажи ни тогава кой друг ще изчезне?

Сега Джена разбра какъв беше проблемът. Аманда беше изнервена.

Емили погледна Аманда право в очите.

— Ти.

Джена едва се въздържа да не тупне Емили по гърба и да я поздравя. Точно това ѝ трябваше на Аманда — нещо, което щеше да я накара да откачи. Заслужаваше да се стресне малко.

А тя се уплаши, всички го видяха. Аманда съвсем пребледня, а предвид количествата грим, които използваше, това беше впечатляващо. Мислите ѝ бяха изключително ясни и Джена се изненада, че никой друг не ги чу:

„Боже Господи! Боже Господи! Боже Господи! Какво ще правя? Помогнете ми! Някой да ми помогне...“

И после Аманда побягна от стаята. Изглеждаше, сякаш ще повърне.

— Това не беше много мило, Емили — каза Кен.

— Не можах да се въздържа — отвърна Емили и седна на мястото си.

— Аманда си го изпроси — обърна се Джена към Кен. — Държа се отвратително.

Кен сви рамене и се загледа в новата игра, която Чарлс беше започнал в другия край на стаята. Чарлс пращаше предмети в кофата за боклук до бюрото на мадам. Първо хвърли смачкан лист хартия. Той прелетя през въздуха и се приземи в кофата. После смачка още един лист и направи същото.

— Прави невероятни неща само със силата на мисълта си — рече Кен.

Според Джена той прахосваше дарбата си за глупости като тази. Скоро Чарлс се отегчи и се огледа какво друго да хвърли.

— Чарлс, спри! — извика Сара, когато изведнъж чантата ѝ се отдели от земята и заплува към кофата за боклук.

„Защо Сара не го накара да спре“, зачуди се Джена. Тя, разбира се, знаеше защо — Сара отказваше да използва дарбата си. Джена се питаше каква беше причината за това. Сара, както и Кен, бяха обвити в тайна.

Сега чантата на Сара висеше във въздуха обърната наопаки и цялото ѝ съдържание се изсипваше в кофата за боклук.

— Чарлс! — простена Сара.

— Престани, Чарлс — намеси се Кен, но Чарлс не му обърна внимание. Джена се втренчи в него отвратено.

— Ти си идиот, Чарлс. Нищо чудно, че нямаш приятели.

— Кой казва, че нямам приятели?

— Това е очевидно — сопна му се Джена. — Винаги си сам. Това е достатъчно показателно.

За късмет на Сара, точно тогава се върна мадам. Видя как чантата на Сара пада в кофата за боклук и не беше нужно някой да ѝ обяснява какво се беше случило.

— Чарлс! — каза тя.

За секунда Чарлс се направи, че не знае за какво става въпрос. После обаче сви рамене и погледна кофата за боклук. Чантата на Сара се издигна и се върна до чина ѝ.

Мадам не каза нищо повече. Дори не заплаши Чарлс с наказание, което беше необичайно. Джена не се и опита да влезе в главата ѝ — от опит знаеше, че няма начин да разбере за какво мисли мадам.

Звънецът би, без мадам изобщо да спомене за задачата, която им беше поставила.

— Приятен ден — каза автоматично тя на учениците, когато станаха и тръгнаха към вратата. Докато минаваше покрай бюрото ѝ обаче, на Джена ѝ се стори, че учителката каза и още нещо.

Прозвуча като: „Внимавайте.“

4

На другия ден на Емили ѝ беше още по-трудно да се съсредоточи в часовете. Тя малко се срамуваше от себе си. Дори повече от малко. Беше казала на Аманда, че е неин ред да изчезне, а това не беше хубаво. Джена се гордееше с Емили, че беше намерила сили да отвърне на Аманда. Такова поведение обаче не беше нормално за Емили. Тя не отвръщаше на лошото с лошо.

Очевидно Аманда наистина се уплаши. Сигурно не беше спала цяла нощ от притеснение. Може би дори нямаше да дойде на училище заради това. И да отсъстваше, то нямаше да е заради видението на Емили. Не Аманда липсваше в последното видение на Емили за часа на учениците с дарби.

Тя го получи вчера, малко преди Аманда да се обърне към нея. Случи се точно след като мадам излезе. Дори не го направи съзнателно. Не беше притворила очи, не се беше съсредоточила — стана автоматично.

Това видение беше по-ясно от предишните. Видя класната стая на децата с дарби на другия ден — на днешния ден. Беше сигурна в датата, защото видя календара до вратата. Беше странно. Обикновено във виденията ѝ нямаше такива подробности. Забеляза, че Картър още го нямаше, както и Трейси и Мартин. Липсваше обаче и още един човек.

Сара.

На обяд Емили призна това на Джена.

— Не знам защо не предупредих Сара. Може би защото не бях сигурна, че е истинско видение. Или може би защото не исках да я плаша.

Джена се усмихна.

— Да, много по-забавно е да наплашиш Аманда.

— Джена!

— О, стига, Ем. Успокой се. Добре ще ѝ се отрази. Прекалено голямо самочувствие има. Трябва да е малко по-смирена.

Емили погледна към една от масите в столовата.

— Днес не изглежда притеснена.

Аманда беше с нахаканите си приятелки на обичайната си маса. Емили забеляза, че Нина плаче. Сигурно беше разбрала, че не са я приели за мажоретка. Другите момичета очевидно я утешаваха. Не и Аманда обаче. Тя пилеше ноктите си. Нима не съчувстваше на собствената си приятелка?! Може би Джена беше права. Аманда заслужаваше някой да я стресне, дори и това да няма дълготраен ефект.

Джена ядеше.

— Храната в училище не е чак толкова лоша. Като знам как с Трейси все се оплаквате, мислех, че ще е много по-зле.

— Като стана дума за Трейси — каза Емили, — не се ли притесняваш поне малко за нея?

— Не особено, защото според мен Трейси изчезна нарочно. От доста време се опитва да остане невидима за по-дълго време.

— Ами Картър и Мартин?

— Е, Картър е голяма загадка, нали? Появи се от нищото и сега просто изчезна. А Мартин постоянно хленчи, че майка му много мрънка. Сигурно е избягал. Един ден ще го намерят да спи на някоя автобусна спирка.

— Значи не вярваш на виденията ми.

Джена сви рамене.

— Ти сама каза, че те невинаги са точни.

Емили нещо не разбираше.

— Но вчера ме подкрепи пред Кен и Аманда.

— Ти си ми приятелка — констатира Джена. — А аз държа на приятелите си — тя отново насочи вниманието си към картофеното пюре. — Би ли ми подала солта?

Емили не можеше да повярва, че Джена приема всичко толкова лекомислено. Искаше ѝ се да можеше да прочете мислите на приятелката си. Имаше чувството, че Джена се преструва на безчувствена.

— Ами Сара?

Джена отново вдигна рамене, за да покаже, че не ѝ пука.

— Ще почакаме и ще видим дали ще дойде.

Не дойде. В мига, в който Емили влезе в стая 209, сърцето ѝ спря при вида на празния чин. Сара винаги идваше по-рано. Мадам беше на

бюрото си и също гледаше втренчено чина на Сара.

Пристигна Кен, после Аманда, след нея Чарлс. Джена влезе бавно с биенето на звънеца. Видя празния чин на Сара и се обърна към Емили.

— Добре. Взимам си думите обратно. Имаш дарба.

Мадам реагира рязко.

— Какво искаше да кажеш с това, Джена?

Мадам беше една от малкото, които можеха да стреснат Джена и тя буквално започна да заеква.

— Ами... аз... ъъъ. Искам да кажа, че... Знаете, Емили предсказва бъдещето и... сецате се...

Мадам я прекъсна.

— Емили! Знаеше ли, че Сара ще изчезне?

Емили неспокойно се размърда на стола си.

— Аз... имах нещо като видение. Но не знаех дали е вярно.

Мадам втренчи поглед в нея.

— А за другите? За Картър, Треиси и Мартин? За тях имаше ли видения?

Изведнъж Емили се почувства ужасно. Тя кимна.

— Защо не ми каза?

— Защото... Защото не им вярвах. На виденията, имам предвид. Те винаги са много объркани. Приличат на отделни парченца от пъзел и аз не мога да ги подредя и да видя цялата картина. Виждам например земетресение, но не знам нито къде, нито кога ще се случи. Или пък виждам, че някой ще падне на състезанието по спортна гимнастика, но не знам дали ще е на следващото състезание или на някое друго.

Помисли си, че досега не беше говорила толкова дълго в час.

Мадам изглеждаше тъжна.

— Знам, че виденията ти са объркани, Емили, но ти имаш дарба. Трябваше да ми кажеш.

Не за пръв път на Емили ѝ се прииска да може да даде дарбата си на някого. Разочарованието, изписано на лицето на мадам... Емили не можеше да я погледне в очите. Имаше чувството, че я беше разочаровала. Да не говорим за Картър и другите липсващи ученици.

Гласът на мадам стана малко по-мил.

— Във виденията ти винаги има частица истина, Емили. Може да не ги разбираш, но те значат нещо. Трябва да се научиш да ги

разчиташ и да търсиш елементи, които ще ти помогнат да сглобиш цялата картина. Трябва да отсяваш важното и да не обръщаш внимание на останалото.

Главата на Емили я болеше, а очите ѝ смъдяха.

— Виждаш ли ги, Емили? — попита мадам. — Липсващите ученици... Можеш ли да видиш къде са? Явява ли ти се нещо?

Емили поклати глава.

— Виждам бъдещето, не настоящето — прошепна тя.

— Съсредоточи се в бъдещето на един от тях — насърчи я мадам. — На Картър например. Виждаш ли го?

Емили опита. Направи всичко възможно. Главата ѝ вече не само я болеше, а направо пулсираше от болка. Нещо се случи. Започна да се появява неясен образ...

През болката Емили успя да промълви:

— Виждам го, виждам го.

— Къде е той? — попита мадам.

— Тук. Той е тук, в стаята, на чина си.

— А другите? — продължи настоятелно мадам. — Къде са те?

Главата ѝ щеше да се пръсне. Емили избухна в сълзи.

— Не знам. Не знам.

Едва забеляза, че Джена застана от едната ѝ страна, а мадам от другата. Докато я извеждаха от стаята, мадам каза нежно:

— Съжалявам, Емили. Не трябваше да те притискам. Ще те изпратя в лекарския кабинет и ще извикам майка ти. Джена, би ли отишла с нея?

Малко по-късно Емили лежеше на леглото в лекарския кабинет и училищната сестра се обаждаше на майка ѝ по телефона. Не след дълго майка ѝ се появи на вратата.

— Обадиха ми се да дойда. Скъпа, добре ли си? — тя отиде до леглото и сложи ръка на челото на Емили. Емили внимателно махна ръката ѝ.

— Нямам температура, мамо.

— Стана ѝ лошо в час — заяви Джена. — Според мадам е най-добре да се прибере.

Майка ѝ стисна устни.

— В кой час? В онзи глупавия?

— Мамо! — Емили отправи извинителен поглед към Джена.

— Няма проблеми — промърмори Джена. — Трябва да вървя.

Майката на Емили дори не си направи труда да ѝ благодари, че беше помогнала на Емили. Беше повече от разстроена.

— Вече няма да посещаваш тези часове — заяви тя в колата по пътя за вкъщи. — Изобщо не ти помагат, само става по-зле. Сега затвори очи и се отпусни. Като се приберем ще ти дам аспирин.

Емили изпита благодарност, че я остави на мира. Имаше много неща, за които да мисли.

Веднъж се беше опитала да каже на мадам за виденията и трябваше да пробва отново. Мадам обаче все повтаряше да се опитва да ги интерпретира, да ги разглежда внимателно, но не и как да го прави. Нима беше глупава? Или мързелива? Сега имаше чувството, че беше получила дарба, която не заслужаваше. Картър, Трејси, Мартин и Сара... Предвид дарбата на Емили, тя би трябвало да не им позволи да изчезнат така. Само ако беше работила по-усилено, ако беше разгадала виденията... Отново я заболя главата, но се зарадва на болката. Заслужаваше я. Досега не се беше чувствала толкова виновна.

Когато се прибраха, майка ѝ ѝ даде хапчета и тя ги глътна, макар да знаеше, че няма да помогнат. Те обаче малко я успокоиха и може би затова получи видение.

Видя себе си през нощта на едно кръстовище. Успя да прочете имената на улиците — „Мапъл“ и „Стюарт авеню“. Беше с дънки, зелена тениска и кафяв пуловер. Беше сама.

Една кола спря. На улицата нямаше лампи и не успя да различи цвета на колата, но беше съвсем обикновена, нямаше нищо особено. На шофьорското място седеше жена, а до нея имаше мъж. Косата на жената беше руса — сигурно беше много светла, след като видя цвета в тъмното.

Единият от двамата каза нещо. Емили не чу думите, но видя как Емили във видението се качи в колата. После образът избледня.

Емили седна. „*Колко странно!*“, помисли си тя. Знаеше къде е „Стюарт авеню“ — намираше се в другата част на града, в бизнес квартала. През деня беше оживено, а през нощта — почти безлюдно. Каква причина би могла да има, за да отиде там? И защо би се качила в колата? Цял живот майка ѝ я беше учила никога да не разговаря с непознати, да не говорим да отиде някъде с тях. Това беше лошо. Та нали всички родители учеха децата си да не правят така? Всеки знаеше

колко опасно беше да се говори с непознати. Тя не можеше дори да си представи, че би направила нещо толкова глупаво.

Взе от нощното шкафче книгата, която четеше, и я отвори. Книгата беше интересна и тя с удоволствие четеше по няколко страници всяка вечер преди да заспи. Сега обаче не успя да се съсредоточи. Стана и отиде в дневната.

Майка ѝ гледаше телевизия. Зарадва се, че вижда Емили.

— По-добре ли си, скъпа? Искаш ли нещо за ядене?

Емили поклати глава.

— Не съм гладна, мамо. Но не съм и болна — добави бързо тя.

— Искаш ли да стопля останалите макарони със сирене? — попита майка ѝ с надежда.

Емили знаеше, че майка ѝ щеше да се почувства по-добре, ако хапнеше малко.

— Добре. Би било страхотно.

Не след дълго тя и майка ѝ седяха на дивана с купи с макарони със сирене. Бяха намерили маратон на реалити шоу за мода и се приготвиха да прекарат вечерта в гледане на телевизия.

Емили обичаше такива предавания. Харесваше ѝ да гледа как грозни патета се превръщаха в красиви лебеди с помощта на подходящ грим и дрехи. Колкото и интересни да бяха епизодите обаче, съзнанието ѝ все се връщаше към последното странно видение. Улица „Мапъл“ и „Стюарт авеню“. Кога щеше да се озове на ъгъла на „Мапъл“ и „Стюарт“? И защо?

До десет часа и тя, и майка ѝ, се прозяваха и маратонът свърши. Майка ѝ направи нещо, което не беше правила от години — отиде с Емили до стаята ѝ, за да я завие.

— Сигурна съм, че утре ще си по-добре — каза тя и целуна Емили по челото. — И ще се обадя на директора. Повече няма да посещаваш часовете за деца с дарби.

На Емили не ѝ се спореше.

— Лека нощ, мамо.

След като майка ѝ си тръгна, тя осъзна, че изобщо не ѝ се спи. Просто лежеше и мислеше за събитията от последната седмица. Някъде в ъгъла на съзнанието си обаче още не беше забравила видението. „Мапъл“ и „Стюарт“. „Мапъл“ и „Стюарт“...

Отказа се да опитва да заспи, стана и седна на бюрото. Мадам все ѝ повтаряше да разчита виденията си, да търси детайли и ключови моменти. След като компютърът ѝ зареди, тя написа „Мапъл и Стюарт“ в търсачката.

Имаше стари филмови звезди с имена Алиша Мапъл и Дел Стюарт, както и магазин за водопроводни принадлежности, наречен „Мапъл и Стюарт“. Намери правна кантора „Мапъл, Стюарт и Джоунс“ и картографска компания, която предлагаше да ѝ покаже пътя до ъгъла на „Мапъл“ и „Стюарт“. Кликна на връзката, но не научи нищо ново.

Нищо не ѝ хрумваше.

„Мапъл“ и „Стюарт“... Осъзна, че кръстовищена часовника. Минаваше единайсет и беше прекалено късно да ѝ се обажда по телефона. Ами ако Джена беше още будна и сърфираше в интернет? Емили можеше да ѝ изпрати съобщение. Влезе в пощата си и я потърси в списъка с приятелите онлайн, но не беше на линия.

Междувременно забеляза нещо друго — имаше един непрочетен имейл. Отвори го.

Здравей, Емили. Аз съм — Треиси. Много съжалявам, накараха ме да ти изпратя това писмо. Казаха, че ще ни се случи нещо лошо, ако не го направя. Би ли дошла на ъгъла на улица „Мапъл“ и „Стюарт авеню“ в полунощ тази вечер? Някой ще дойде да те вземе.

Треиси

След това някой беше добавил още едно изречение.

Ела, ако искаш да намериш съучениците си.

И вероятно щеше да попадне в същата опасна ситуация като тях. Само че тя беше виновна за това положение. Знаеше какво трябва да направи.

На слабото осветление тя облече същите дрехи, с които беше по-рано — дънки и зелена тениска. Кафявият пуловер висеше на облегалката на стола. Сложи няколко неща в раницата си — кутийката на контактните си лещи, чифт бельо и четка за зъби. Взе си и часовника.

Надраска набързо бележка и я сложи на леглото си. После излезе и погледна притеснено към полуотворената врата на майка си. С облекчение забеляза, че лампата не свети — значи майка ѝ не беше будна и не четеше. Въпреки това продължи да се движи тихо. Майка ѝ спеше много леко.

Отвън се спря и се зачуди дали да не вземе колелото си от гаража в сградата. До полунощ имаше достатъчно време и затова тръгна пеш. Трябваша ѝ четирийсет и пет минути да стигне кръстовището на „Мапъл“ и „Стюарт“.

Беше тъмно и тихо — кварталът беше безлюден, също както във видението ѝ. Беше прохладно, може би трябваше да си вземе яке. Във видението ѝ обаче тя не беше с яке.

Зачака. Колкото и странно да беше, не се чувстваше притеснена. Всъщност беше необичайно спокойна. Погледна часовника си. Беше полунощ.

Чу нещо и погледна надолу по улицата. В далечината видя една кола. Не караше много бързо.

Не успя да различи цвета на колата, но ѝ се стори съвсем обикновена. Колата намали, когато приближи, и спря. На шофьорското място имаше жена, а до нея седеше мъж. Лицата им бяха в сянка, но платиненорусата коса на жената беше много светла и се виждаше ясно.

Жената заговори със спокоен, но твърд глас:

— Влизай, Емили.

И тя влезе в колата. Знаеше, че в тази ситуация точно това трябваше да направи.

5

Джена нямаше търпение да говори с Кен и когато го забеляза на стъпалата на входа на училището, забърза към него. Тя обаче стигна до стъпалата и спря. Беше познала кой е с него и нямаше начин да говори с Кен точно в момента. Беше с две момчета, и двамата бяха изтъкнати спортисти. Дори и Джена, която не си падаше по спорта, знаеше, че са капитани на баскетболния отбор на „Медоубрук“. Беше виждала как ги представят и поздравяват (заедно с капитаните на отборите по ръгби, футбол и бейзбол) на задължителните за всички ученици събирания.

Джена имаше твърдо мнение за спортистите — според нея бяха глупави и скучни, без изключение. Емили и Треиси все ѝ казваха, че това е изкуствено наложен стереотип и няма как да важи за абсолютно всички спортисти по света, но Джена беше категорична. В никакъв случай не можеше да говори с Кен пред тях.

Не разбираше защо Кен се движеше в техните среди. Да, знаеше, че преди тя да дойде в „Медоубрук“, той е бил спортист. Емили ѝ беше казала, че бил капитан на отбора по футбол, но че получил сериозна травма в някаква катастрофа. Всъщност, според Емили, именно след инцидента той беше развил дарбата си. Кен беше симпатичен — не беше скучен и определено не беше глупав. Може би наистина мнението ѝ беше повлияно от наложения стереотип.

Онова, което искаше да му каже обаче, беше много лично и можеше да го сподели само с него. От друга страна скоро трябваше да влизат в училище, Кен сигурно щеше да тръгне пръв и тя нямаше да има друга възможност да говори с него. Затова бавно изкачи стъпалата и се отправи към момчетата.

Беше достатъчно близо, за да чуе какво казва Кен. Той сякаш поздравяваше другите.

— Срещата снощи беше невероятна.

— Изключителна — потвърди единият. После кимна към повисокото момче. — Когато Майк отбеляза първия кош, останах без думи. Хвърлянето беше невъзможно.

— Наистина беше невъзможно — призна Майк. — И аз останах изненадан като всички останали, когато топката влезе в кошата.

— Имал си късмет — рече Кен.

— Да — съгласи се Майк. — Цяла вечер имах късмет. Не изпуснах и едно хвърляне.

— Не може да е само късмет — каза другото момче. — И на срещата в понеделник беше невероятен.

— Да — отвърна Майк, но челото му се намръщи. — Не знам какво става. Не съм бил толкова добър цял сезон.

— Абсолютно — добави другият. — Беше плачевен случай. Нямах и шест отбелязани точки преди понеделник — той се обърна към Кен. — Трябваше да чуеш как го ругаеше треньора.

— Сигурно това те е мотивирало — предположи Кен.

— Сигурно — каза Майк, но не прозвуча особено убедено. — Хей, Кен... Нали се сещаш за момчето в инвалидната количка?

— Чарлс Темпъл? Да. Какво за него?

— Той беше на срещата снощи.

— И? — попита другият.

— Беше и в понеделник. Забелязах го заради количката. Той не може да качи стъпалата и беше застанал точно до игрището.

Кен повтори като ехо.

— И?

Майк очевидно се чувстваше неловко.

— Не знам. Досега не го бях виждал. А и ме гледаше някак странно. Тръпки ме побиват.

Сега Кен се почувства неловко.

— Тръпки?

— Да... Знаеш ли нещо за него?

— Не — Кен забеляза Джена на стъпалото под тях. — Трябва да говоря нещо с нея. До скоро.

Той бързо слезе при Джена.

— Чу ли? Боже, мразя да ме питат за часовете на специалния клас.

Джена имаше по-сериозни проблеми.

— Виж, случи се нещо. Емили я няма.

Той я погледна изненадано:

— Как така я няма? — после ококори очи. — Искаш да кажеш, че е изчезнала като другите?

— Не точно. Оставила е бележка на майка си, така че не е изчезнала, просто е заминала. Майка ѝ ми се обади сутринта. Беше в истерия.

— В бележката пишеше ли къде отива?

Джена поклати глава.

— Само, че трябва да намери приятелите си и майка ѝ да не се притеснява за нея.

— Но откъде знае къде да ги търси?

— Не знам. Може да е имала видение. Да отидем при мадам и да ѝ кажем.

Нямаше нужда да я търсят. След като влязоха в сградата, забелязаха някаква суматоха пред кабинета на директора. Чуха спокойния, премерен тон на мадам, а майката на Емили крещеше ядосано.

— Как можяхте да го позволите? — викаше тя. — Ученици от един конкретен клас започват да изчезват и родителите не са уведомени?

Мадам отговори:

— Родителите на изчезналите ученици бяха незабавно уведомени, госпожо Сандърс.

Майката на Емили не хареса отговора.

— Ами родителите на останалите ученици? Ако знаех, че такива неща стават в така наречения час за ученици с дарби, щях да попреча на дъщеря си да изчезне!

Учениците бяха привлечени от шума и започнаха да се събират. Директорът, господин Джаксън, изглеждаше притеснен. Той вкара двете жени в кабинета и затвори вратата.

Когато звънецът за часа на класния би, из училището вече се носеше слуха за изчезналите. Съучениците на Джена, които знаеха, че посещава часовете за деца с дарби, я поглеждаха притеснено сякаш едва ли не очакваха да изчезне пред очите им. На Джена не ѝ пукаше. Тя носеше силен грим, черни дрехи и обикновено се държеше безцеремонно — беше свикнала да я зяпат. Притесняваше се обаче за приятелките си Трейси и Емили. Тревожеше се дори за учениците, с

които не беше чак толкова близка. Нямаше търпение часът за деца с дарби да дойде и да говори с мадам и останалите.

Не се наложи да чака дълго. Преди часът на класния да свърши, учителят получи бележка и махна с ръка на Джена.

— Трябва веднага да отидеш в стая 209 — каза ѝ той.

Когато Джена пристигна, от учениците с дарби беше дошла само Аманда.

— Знаеш ли защо ни извикаха? — попита я Джена.

Аманда сви рамене.

— Заради Емили ли?

Аманда отново сви рамене. Джена впи любопитно поглед в нея.

— Изобщо знаеш ли за Емили?

— Не.

— Няма я. Според мен е избягала и е тръгнала да търси другите.

— Кои други?

— Онези, които изчезнаха.

Аманда кимна.

— Добре — каза тя. После стана от стола и тръгна към вратата. Джена застана на пътя ѝ. Не беше очаквала Аманда да се разтревожи, но липсата на каквато ѝ да е реакция я изненада.

— Аманда! Хайде, трябва да поговорим. Трябва да направим нещо.

Аманда я погледна с празен поглед.

— Защо?

Това вече шокира Джена. Приятелите на Аманда не можеха да я чуят и тя нямаше причина да играе. Джена знаеше, че Аманда има някои ценни качества и не е безчувствена. Сега обаче не проявяваше интерес и това беше много, много странно.

Освен ако... освен ако...

— Ти си другата Аманда — заяви Джена и сърцето ѝ се сви.

Истинската Аманда щеше да се сопне на Джена и да я нарече луда. Тази Аманда просто впи празен поглед в нея.

Джена въздъхна.

— Седни, Аманда.

Другата Аманда се подчини.

Нямаше смисъл да говори с това нещо, каквото и да беше. То приличаше на Аманда, говореше като Аманда, движеше се като

Аманда, но... не беше Аманда. Беше някаква роботизирана обвивка на истинското момиче. О, ужасно кофти момент Аманда да открадне друго тяло. Тя не беше особено мил човек, но пък поне беше умна.

Може би точно затова се беше вселила в друго тяло. Може би беше повярвала на предсказанието на Емили. То очевидно не се беше сбъднало, защото тялото на Аманда още беше тук, но къде беше истинската Аманда?

Бяха останали само тя, Кен и Чарлс. Те и мадам трябваше заедно да се справят с проблема. После пристигна Кен.

— Току-що видях мадам — каза той. — Малко ще закъснее. Дойдоха полицаи и трябва да говори с тях.

Джена поклати глава.

— Не мисля, че полицията ще помогне. Това не е обикновено отвличане. Няма да искат откуп или нещо такова.

— Права си — Кен се обърна към Аманда. — Здравсти, Аманда. Имаш ли някакви предположения?

— За какво?

— За изчезналите ученици! Според нас с Джена това не е обикновено отвличане.

Другата Аманда отвори дамската си чанта и извади несесера си с гримове. Постави малко огледалце на чина и започна да си слага спирала.

— Аманда! — извика отново Кен. — Имаш ли някакви идеи?

— Не — отвърна тя и продължи да се гримира.

— Не си прави труда — уведоми го Джена. — Тя не е Аманда.

Кен разбра какво искаше да каже и изръмжа.

— О, не!

Мадам пристигна. Въпреки случилото се сутринта, изглеждаше спокойна. На Джена ѝ се стори обаче, че очите ѝ проблясваха мрачно. Мадам започна да говори направо.

— Имаме проблем — каза рязко тя — и трябва всички да сплотим силите си. — После млъкна. — Къде е Чарлс?

Като по сигнал вратата се отвори и Чарлс влезе с количката си.

— Извинете за закъснението — рече нехайно той. — Бях с едни приятели.

— Какви приятели? — промърмори Кен.

— Моля за внимание, всички — обърна се към тях мадам. — Аманда?

— Тя не е Аманда, мадам — поясни Джена.

Учителката въздъхна и затвори очи за момент, сякаш се опитваше да осъзнае поредната лоша новина.

— Добре. Благодаря, Джена. Чарлс, ако обичаш, спри веднага.

Джена забеляза, че кламерите на бюрото на мадам скачат от кутийката си в чашата с моливите и химикалите. Мадам обаче беше по-рязка от обикновено и Чарлс спря.

Мадам продължи със същия тон:

— Не трябва да го приемаме с лека ръка, деца! Не вярвам, че Треиси е невидима или че Мартин е избягал от къщи. Някой... някаква организация кара учениците с дарба да изчезват и това има нещо общо с вашите способности. Трябва да разберем кой стои зад всичко и защо.

— Мислите ли, че са в опасност? — обърна се Кен към учителката.

— Много е възможно, но опасността не е онази, за която си мислиш. Не смятам, че ще бъдат наранени физически. Според мен ще бъдат използвани.

Джена знаеше какво искаше да каже. Това беше най-големият страх на мадам — дарбите им да бъдат използвани от хора с лоши намерения. Не вярвай на никого — това беше нейната мантра. Следващите думи на мадам обаче я изненадаха.

— Трябва да призная обаче... Радвам се, че Емили е отишла да ги търси.

Джена отвори уста от смайване.

— Защо?

— Защото в една такава ситуация тя е най-добрата ни надежда — каза простичко мадам.

Джена не можеше да повярва на ушите си. Емили — най-добрата им надежда? Емили и неточните ѝ предсказания? Емили, чиято дарба беше най-слаба от всички?

Ако Емили беше най-добрата им надежда, помисли си Джена, явно бяха загазили много повече, отколкото предполагаше.

6

Когато се събуди, Емили нямаше представа къде е — поне географски. Виждаше, че е в леглото, в някаква стая, но нищо повече.

В момента, в който седна на задната седалка на колата, мъжът се обърна към нея и завърза очите ѝ. Беше го направил внимателно, сякаш се извиняваше, но въпреки всичко беше страшно и Емили беше започнала да се паникьосва. Резкият тон на жената я стресна още повече.

— Не се бори, Емили. Не можеш да направиш нищо.

— Какво става? — попита Емили, без да се надява, че ще получи отговор.

— Ще разбереш, когато му дойде времето — отговори жената.

Мъжът беше по-мил:

— Ето ти нещо за пиене.

Тя усети как пъкна бутилка в ръцете ѝ. После чу тих звук. Протегна ръка и усети стъклена преграда, която разделяше предната от задната седалка, както при лимузините. Нямаше как да чуе за какво си говорят.

Тишината и тъмнината имаха едно предимство. Беше ѝ по-лесно да се съсредоточи и да надникне в бъдещето. Отпи от бутилката и веднага ѝ се прииска да се ритне. Защо беше толкова глупава, чудеше се тя, когато започна да се унася.

Сега беше будна и седна в леглото. На очите ѝ нямаше превръзка, но в стаята беше тъмно като в рог. Усети, че до леглото има маса и нещо друго — може би лампа. С напипване тя намери копчето и го натисна.

Стаята се озари от светлина. Нямаше много за гледане. Беше съвсем обикновена, със светлосини стени. На една от стените имаше нещо с формата на прозорец, но той беше напълно закрит от метален капак. До стената срещу нея имаше бяла ракла.

В помещението имаше още две легла, но и двете бяха празни. Те не бяха оправени и сякаш някой доскоро беше спал в тях. Вратата

започна да се отваря и Емили замръзна.

— Добро утро.

Емили изпусна дъха си.

— Трейси.

Трейси влезе и седна на ръба на леглото на Емили.

— Как се чувстваш?

— Малко замаяна — призна Емили.

Трейси кимна.

— Дали са ти нещо, за да заспиш.

— Къде сме?

— Не знам — отвърна Трейси. — В някаква къща, но нямам понятие къде. И всички прозорци са затворени.

— Как те докараха тук?

— Хванаха ме в дамската тоалетна в училище и притиснаха мокра кърпа към лицето ми. Сигурно са ме упоили с нещо, занесли са ме до кола и са ме докарали тук. Събудих се в тази стая.

— Мъж и руса жена?

Трейси поклати глава.

— Имаше двама мъже, но жената беше червенокоса.

„Значи са поне четирима“, помисли си Емили.

— Кой са те?

— Не знам.

— Какво искат от нас?

— И това не знам.

— Трейси! — възкликна ядосано Емили. — Тук си от два дни! Нищо ли не успя да научиш?

Трейси поклати глава.

— Не. Първата нощ успях да стана невидима и да огледам наоколо, но не открих нищо. Над нас има още един етаж, но вратата в горната част на стълбите е заключена. Предполагам, че са там.

Над тях се чу скърцане и потвърди думите на Трейси. Горещо имаше някого.

— Мисля, че знаят за дарбата ми — продължи Трейси. — Шепнат, дори когато съм невидима и не мога да чуя какво си говорят.

— Опита ли се да ги попиташ какво искат?

— Опитах, разбира се — отвърна Трейси. — Казват само да имам търпение. Може би искат да съберат всички и тогава ще обяснят

какво искат — тя се опита да се усмихне. — Не се обиждай, но се надявах следващата да е Джена. Тя би могла да прочете мислите им и да разбере какво става.

— Не мога да повярвам, че толкова спокойно приемаш всичко — учуди се Емили.

Трейси сви рамене.

— Все някой трябва да запази присъствие на духа. Картър е безполезен, разбира се. Държи се както в училище. Прави каквото му кажат, а в останалото време се взира в пространството. Сара напълно откачи и почти не говори. Може би е в шок.

— Разбирам я — каза съчувствено Емили. — Знаят ли за дарбите на всички?

— Нямам представа! — отвърна Трейси за пореден път. После погледна тъжно Емили. — Съжалявам, че те замесих в това. Те ме накараха да напиша имейла.

— Няма значение. Искях да ви помогна. Неприятно ми е, че не успях да видя какво ще стане навреме. Можеше да ви предупредя.

— Стига глупости. Нямах да ги спреш.

Стомахът на Емили силно изкъркори.

— Гладна си — заяви Трейси. — Облечи се и ще закусим. Признавам, грижат се много добре за нас. Храната е хубава, а и има много забавления.

— Но затворът си остава затвор — напомни й Емили, докато обличаше спортния екип на леглото.

— Поне е луксозен затвор — рече Трейси. — Има дивидита, ексбокс конзола, игри... — тя още изброяваше хубавите страни на къщата, когато излязоха от стаята.

Емили не се заблуди от веселия тон на Трейси. Това беше типично за Трейси поведение — поемаш нещата в свои ръце и се опитваш да повдигнеш духа на другите. Очевидно не действаше на Мартин. Когато влязоха в трапезарията, той седеше отпуснато на един стол и гледаше нещастно чинията си.

— Обичам яйцата пържени само от едната страна — изхленчи той.

— Млъквай и яж — нареди му Трейси. — И бърканите яйца са вкусни. А има и хубав, хрупкав бекон.

Мартин започна да яде, но по изражението му (или по-скоро по липсата на изражение) не можеше да се разбере дали му е вкусно. Сара изглеждаше точно както я беше описала Трејси — много уплашена.

Емили се сети за бутилката в колата и внимателно огледа храната. Трејси обаче ѝ беше казала, че им дават хубави неща, а Мартин не показваше никакви странични ефекти. Освен яйца и бекон, имаше препечени филийки и портокалов сок, който изглеждаше прясно изцеден. Емили не вярваше, че ще успее да хапне нещо, но остана изненадана от себе си.

Може би защото къщата не изглеждаше никак страшна. Макар и да нямаше прозорци, мястото изглеждаше съвсем обикновено. Седяха на голяма маса и удобни столове, комплект с масата. Чиниите бяха с флорални мотиви, подобни на сервиза в дома на Емили. Вилиците, ножовете и лъжиците бяха истински, не пластмасови.

Емили леко докосна острието на ножа. Е, не беше достатъчно остър да среже нещо по-твърдо от яйца. Не че щеше да има смелост да намушка човешко същество...

Снощи похитителите ѝ не се бяха държали като закоравели злодеи. Жената не беше особено мила, но и не се бе държала лошо, а мъжът беше внимателен.

Емили беше почти сигурна, че мъжът, който влезе в трапезарията, беше същият. Беше слаб, леко плешив и с добре оформена къса брадичка. Очила с телена рамка бяха кацнали на носа му. Когато стигна до масата, всички замръзнаха и го погледнаха.

Той остави пакет салфетки.

— Имате ли нужда от нещо? — обърна се той към всички. — Май сте още малки да пиете кафе.

Изобщо не беше страшен. Всъщност, докато оглеждаше масата, явно се чувстваше неловко, сякаш беше леко притеснен.

Никой не каза нищо.

— Мога да препека още филийки, ако искате — предложи той. Никой не пожела допълнително и той излезе от стаята облекчено.

Емили продължи да яде и забеляза как една сълза се стече по лицето на Сара. Трејси явно също беше забелязала. Тя седеше до Сара, наведе се и я прегърна през раменете.

— Всичко ще бъде наред — каза успокояващо тя.

Сара потръпна и избута ръката на Трејси.

— Махай се.

Емили я погледна заинтригувано. Не познаваше добре Сара, но в клас винаги беше много мила и никога не се държеше грубо. Очевидно ситуацията ѝ се отразяваше. Емили се надяваше, че ако се наложеше, Сара щеше да използва дарбата си.

Всички довършиха закуската си. Трейси отново пое инициативата.

— Някой иска ли да отидем в дневната и да играем на „Голямата автокражба“? — попита тя безгрижно.

Никой не подскочи от радост. Не че имаше значение, защото в този момент похитителите им влязоха в трапезарията. Освен оплешивяващия мъж, имаше още един мъж с гъста къдрава кафява коса. Той беше по-нисък и дебел. Докато слабият изглеждаше нервен, ниският се усмихваше. Не бяха млади, но не бяха и стари. Според Емили бяха горе-долу на възрастта на майка ѝ.

Жената привлече вниманието на Емили. На първо място тя беше много красива и сексапилна. Според Емили беше на около трийсет години, но жената беше с грим и трудно можеше да прецени възрастта ѝ. Беше облечена с модерни тесни дънки, ботуши и блуза на точки. Имаше дълга, черна коса с тъмносини кичури. На ушите ѝ висяха големи халки, които изглеждаха златни.

Очите ѝ бяха сини, но нюансът им беше по-различен от кичурите ѝ. Бяха толкова бледосини, че изглеждаха почти прозрачни.

Най-невероятното нещо у нея обаче беше изражението ѝ — или по-скоро липсата на такова. Съвършените ѝ черти бяха напълно безизразни. За секунда устните ѝ се разтвориха и леко се извиха в краищата, но Емили в никакъв случай не можеше да нарече това усмивка. Побиха я тръпки.

— Добре дошли — каза жената, макар и тонът ѝ да не беше никак гостоприемен. — Дано се чувствате удобно. Аз съм Клеър — после посочи пълния тип. — Това е Хауърд, а мъжът от другата ми страна е Джордж.

Джордж заби поглед в земята и промърмори:

— Здравейте.

Хауърд им се усмихна сърдечно.

— Здравейте.

Сега вече Емили беше сигурна, че Джордж беше мъжът от снощи. Не можеше обаче да каже същото за жената. Гласът ѝ се стори познат — жената може би беше с перука. Или пък русата жена снощи беше с перука. Както и червенокосата, която Трейси беше видяла... О, защо мислеше за коси и цветове в такъв момент?

Клеър продължи:

— Знам, че сигурно се чувствате странно и се чудите какво става. Е, дойдохме да обясним.

Емили погледна Трейси и разбра, че ѝ тя си мисли същото. Явно целта им не беше да отвлекат всички ученици с дарби — някои още липсваха.

Жената сигурно можеше да чете мисли, защото каза:

— Между другото, няма да отвличаме всички. Засега имаме нужда само от вас.

Трейси попита:

— Ето защо?

— Заради дарбите ви, разбира се — устните ѝ отново потръпнаха, което явно беше начинът, по който тя се усмихваше. — Вие сте изключителни деца с много специални способности. Трейси, ти можеш да ставаш невидима. Мартин, ти притежаваш невероятна сила. Емили, ти можеш да виждаш бъдещето. А Сара... Сара, ти имаш най-голямата дарба от всички. Ти можеш да контролираш хората.

Емили потрепери. Жената говореше ужасно равнодушно, сякаш съобщаваше кой има усет към математиката и кой е добър пианист. Може би затова изглеждаше по-страшна от мъжете. У нея имаше нещо неестествено.

Въпреки че беше ужасена, Емили трябваше да каже нещо и тя промълви първото, което ѝ дойде на ума:

— Ами Картър? Той няма дарба.

Това не изненада Клеър. Тя само хвърли бегъл поглед към Картър, сякаш той беше нещо незначително.

— Няма значение. Имам хората, които ми трябват.

Още веднъж Емили се изненада от смелостта си:

— Хората, които ви трябват за какво?

Бледосините очи се спряха върху нея.

— Вие ще ни помогнете да оберем банка.

Явно за момента нямаше да научат друго. Тримата си тръгнаха, след като Клеър обеща да им каже повече на обяд. Емили последва съучениците си в дневната.

Трейси не беше преувеличила за развлеченията в затвора им. Стаята приличаше на голям център за забавления. Имаше огромен телевизор с плосък екран, конзоли за игри, компютри, няколко айпода със слушалки, ако някой искаше да слуша музика. Имаше и библиотека с книги с най-новите поредици за тийнейджъри, дивидита, видеоигри, различни други игри — с две думи всякакви забавления за всеки вкус.

Сара веднага се сви на един стол с плюшени възглавници с айпод и слушалки, настрани от всички останали. Мартин отиде до библиотеката и започна да разглежда видеоигрите.

Емили беше малко разочарована. Да оберат банка — струваше ѝ се толкова... толкова тривиално. Беше престъпление, разбира се, но беше очаквала нещо *по-голямо*.

По принцип хората не се възползваха от дарбата ѝ, което беше хубаво. Не ѝ харесваше идеята някой да се опитва да я манипулира. Веднъж Трейси я беше помолила да отгатне какво ще бъде времето, защото със семейството ѝ бяха планирали уикенд на плажа. Това не беше нещо особено. Веднъж една луда я беше накарала да предскаже пчелившите числа на тотото. Беше страховито. Емили беше отказала, но онази я беше хипнотизирала и се беше опитала да я принуди да ѝ каже числата.

Как обаче дарбата ѝ щеше да бъде полезна в обира на банка? Може би щяха да я накарат да види колко пари има в трезора в даден ден? Емили не я биваше много по математика.

— Всеки престъпник може да ограби банка — прошепна тя на Трейси. — За какво сме им ние?

— За да улесним обира, може би — предположи Трейси. Тя обаче също призна, че е останала изненадана. — Мислех, че са замислили нещо по-грандиозно.

И Мартин не можеше да повярва. Той взе една видеоигра и отиде при тях.

— Не искам да ограбвам банка — оплака се той.

— Ние също — увери го Трейси.

— Предпочитам нещо такова — Мартин им показа обложката на видеоиграта.

Емили прочете заглавието.

— „Тийнейджъри отмъстители“. Каква е тази игра?

— Става въпрос за деца със суперсили, които спасяват света.

— Спасяват света от какво? — поиска да узнае Трейси. Взе кутийката и започна да чете описанието.

— От някакви други деца със суперсили, които искат да унищожат света — отвърна Мартин.

Емили не се въздържа и се усмихна.

— Ти на чия страна си, Мартин? На спасителите или на унищожителите?

— Няма значение. Това звучи много по-интересно от обир на банка. А и ние имаме суперсили. Можем да сме като онези от играта.

Трейси поклати глава.

— Много зависи какви суперсили има даден човек, Мартин. Ние не можем да хвърляме огън, не можем да летим...

— Дарбата на Сара е по-добра от това — каза Мартин.

— Сара обаче не иска да я използва — напомни му Емили. Все пак, някъде дълбоко в съзнанието си, тя се успокои, знаейки какви невероятни неща можеше да прави Сара. Емили се обърна към Трейси: — Мислиш ли, че ако някой от нас попадне в сериозна опасност, Сара ще използва дарбата си, за да му помогне?

— Надявам се — започна Трейси, но не можа да продължи. В другата част на стаята Сара изплака.

— Сара, добре ли си? — попита притеснено Емили.

Сара не я чу — още беше със слушалките. Тя обаче гледаше ръцете си ужасено. Емили и Трейси се спуснаха към нея.

— Какво има? — попита Трейси.

Сара махна слушалките.

— Вижте ми ноктите! — изстена тя.

Емили погледна, но ноктите на Сара й се сториха съвсем нормални.

— Какъв е проблемът?

— Изгризани са! Аз не си гриза ноктите!

— Изнервена си — успокой я Трейси. — Всички сме изнервени. Сигурно несъзнателно си ги изгризала.

На Емили ѝ се стори странно, че Сара страдаше за ноктите си, докато всички те бяха заложници. Не мислеше, че е особено суетна, но, разбира се, тя не я познаваше добре.

— Може би онази Клеър има пиличка — предположи Емили, но Сара гледеше някъде зад нея с ококорени от страх очи.

— Къде е Картър? — попита тя шепнешком.

Емили и Трейси огледаха стаята. Картър беше толкова тих и скромнен, че често хората изобщо не го забелязваха. Той обаче не беше в стаята.

— Може би е в тоалетната — предположи Трейси.

— Мисля, че го няма — каза Сара.

— Как така го няма? — попита Емили.

Сара се разтрепери.

— Според мен... след като ти им каза, че той няма дарба... са се отървали от него. Ако не може да им помогне с обира на банката, защо да го държат?

— Мислиш, че са го върнали в гимназията? — зачуди се Емили.

— Мисля, че са го убили — Сара се задави с думата и очите ѝ се напълниха със сълзи. Трейси седна на фотьойла и я прегърна.

— Успокой се — опита се да я утеши тя. — Не ми приличат на убийци. Сигурна съм, че Картър е добре.

Сара бутна ръката на Трейси.

— Не ми пука какво са направили на Картър. Притеснявам се за себе си!

— Сара! — възкликна Емили.

— Шшт! — изсъска Сара и направи на момичетата знак да се приближат. Увери се, че Мартин не слуша и прошепна: — Аз не съм Сара.

За миг и Трейси, и Емили останаха без думи. После момичетата се спогледаха и Емили беше сигурна, че и двете бяха стигнали до едно и също заключение. Следващите думи на Сара го потвърдиха.

— Аз съм Аманда.

От устните на Емили се изплъзна стенание и тя можеше да се закълне, че Трейси каза нещо много по-цветисто.

— Какво друго можех да направя? — попита Аманда. Тя впери поглед в Емили. — Ти си виновна, да знаеш. Каза ми, че е мой ред да изчезна и аз ти повярвах. Затова заех тялото на Сара.

— Чакай малко — прекъсна я Трейси. — Мислех, че се случва, само когато изпиташ съжаление към някого.

Аманда кимна.

— Точно така.

— Но как така си изпитала съжаление към Сара? — попита Емили. — Тя е умна, сладка. Не е някой изрод или нещо такова.

— Има много големи ходила — отвърна Аманда. — И си няма приятел.

— И това е достатъчно? — възкликна Трейси. — Има големи ходила и си няма приятел?

Аманда кимна.

— Да. Малко е странно, нали? Може би дарбата ми става все по-силна. Или пък ми е лесно да съжалявам други хора, защото не са като мен.

Трейси и Емили отново се спогледаха.

— Аманда, това е лоша новина — каза Трейси сериозно. — Разчитахме на дарбата на Сара, за да се измъкнем от тук.

— Тя така или иначе не я използва — изтъкна Аманда.

— Да, но мислехме, че ако ситуацията стане много лоша, тя ще се предаде и ще ни помогне — каза й Емили. После погледна Аманда замислено. — Случайно да имаш дарбата на Сара?

Аманда поклати глава.

— Пробвах на закуска. Опитах се да те накарам да разлееш сока си.

— Много благодаря — отвърна Емили.

— Ами, както казах, ти си виновна, че съм тук. Не мога просто да щракна с пръсти и да се върна в тялото си. Не е толкова лесно. По-трудно е да изляза от нечие тяло, отколкото да вляза — тя погледна Трейси, сякаш я винеше за нещо. — Мислиш ли, че бих останала в тялото ти толкова дълго, ако можех да се измъкна по-рано? — Аманда стана и започна да крачи. — Знаете ли какво най-много ме тормози? Че

ти повярвах! Всички знаят, че повечето от предсказанията ти не са верни. Ако бях останала в тялото си, всичко щеше да е наред.

Емили разбра, че се усмихва, едва когато Аманда попита:

— Кое е толкова смешно?

— Видях, че следващата ще е Сара. Казах, че ще си ти, защото ми лазеше по нервите и исках да те уплаша.

Аманда се намръщи.

— Значи си по-виновна, отколкото мислех. Когато онези разберат, че нямам дарба, ще се отърват от мен, както се отърваха от Картър.

Емили имаше чувството, че е редно да се извини, но не вярваше Аманда да се почувства по-добре. А и Аманда се държеше толкова... типично за Аманда, че не съжаляваше особено.

Трейси проговори:

— Аманда, след като влезе в тялото ми, между нас се установи някаква връзка — Аманда-Сара изглеждаше толкова ужасена, че Трейси бързо добави. — Е, не че сме станали приятелки, но ти разбра как действа дарбата ми. И се научи да изчезваш, помниш ли? Може би същото ще се случи и сега и ще овладееш силите на Сара — тя се обърна към Емили: — Можеш ли да видиш какво ще се случи?

— Ще опитам — отвърна Емили. Тя се дръпна, притвори очи и остави погледа ѝ да се замъгли. После си представи Аманда. Образът бавно придоби свой, собствен живот и Емили видя Аманда-Сара в голямо помещение с много бюра, гише и хора, чакащи на опашка. Дали това беше банка? Да, и Емили беше там, също и Трейси. Не успя да види добре другите хора. Момичето, което приличаше на Сара, притеснено потриваше ръце и изглеждаше съвсем безполезно. И уплашено.

После сякаш над образа се спусна завеса. Когато картината се проясни, Емили видя Сара в съвсем друга светлина. Тя контролиреше всичко, караше хората да се движат, беше поела нещата в свои ръце. Изглеждаше уверена, сякаш притежаваше власт...

Образът избледня и Емили отвори очи. Аманда-Сара и Трейси я погледнаха с очакване.

— Е? — попита Аманда. — Ще овладея ли дарбата на Сара?

— Не знам — отвърна безпомощно Емили. — Имах две съвсем различни видения. На едното я владееше, на другото не.

Трейси ококори очи.

— Видяла си два варианта на бъдещето?

— Може би — отвърна Емили. — Но не знам кое видение е истинското. Не ми се беше случвало досега.

— Наистина няма никаква полза от теб — заяви Аманда отвратено.

— Аманда, това не е вярно — срязва я Трейси. — Просто дарбата на Емили е по-сложна от нашите.

Аманда присви очи.

— Дано похитителите не я сметнат за прекалено сложна, че ще свърши като Картър — тя преглътна. — И като мен — в очите ѝ отново се прокрадна страх.

— Успокой се — нареди ѝ Трейси. — Заедно сме в този проблем, всички имаме дарби и все ще измислим нещо — този път обаче прозвуча колебливо и Аманда не изглеждаше убедена.

— Вчера изчезна, но това не ни помогна особено — каза тя. — Мартин не може просто да включи силата си, нещо трябва да го предизвика. Аз нямам дарбата на Сара. А Емили... Е, видяхме колко полезна може да бъде.

Трейси не знаеше какво да отговори. Емили също. В този момент се случваше нещо, което никога не си беше и помисляла.

Беше напълно съгласна с Аманда.

Джена седна сама в столовата. Почувства се някак странно. Преди да се сприятели с Емили и Трейси, винаги беше сама и това не я беше притеснявало. Може би не харесваше самотата толкова, колкото си мислеше. Сега приятелките ѝ ѝ липсваха.

Огледа се за Кен, но го нямаше. Видя обаче Чарлс и се изненада, когато забеляза къде стоеше. Количката му беше до една от масите на спортистите. Там бяха и двамата баскетболисти, с които Кен бе говорил сутринта на стъпалата.

„Горкият Чарлс“, помисли си Джена. „Наистина ли вярваше, че може да влезе в тази изтъкната компания?“ Тя обаче не се замисли особено. Имаше по-сериозни проблеми.

До началото на часа имаше още време, но предпочиташе да стои в класната стая сама, вместо да кисне в претъпканата столова. Затова се измъкна по-рано. Щеше да разсъждава по-добре на тишина. А тя трябваше да помисли здраво.

Искаше ѝ се да направи още един опит да се свърже с Емили. Веднъж Емили беше затворена в един склад и Джена успя да прочете мислите ѝ от разстояние и да я спаси. Разбира се, Емили не беше далеч — стаята беше на първия етаж на училището. Може би и сега беше достатъчно близо. А може би дарбата на Джена се беше развила и можеше да чете мисли и на по-големи разстояния. При всички случаи си заслужаваше усилието.

Тя решително се съсредоточи в тишината на стая 209. Опитът обаче се оказа неуспешен. Колкото и да опитваше, не успя да чуе Емили. Нито Сара, Трейси, Мартин или Картър. Тя се свлече на стола си и ѝ се прииска някой да влезе в стаята и да отвлече вниманието ѝ.

И някой влезе — роботизираната Аманда или каквото и да беше онова нещо с външния вид на Аманда. Красивият двойник отиде на мястото си и извади гримове. Без да залага големи надежди, Джена се опита да я заговори.

— Здравсти, Аманда.

„Аманда“ откъсна поглед от собственото си отражение.

— Какво?

— Случайно да знаеш къде е истинската Аманда?

Празното изражение на фалшивата Аманда подсказа отговора на Джена.

После влезе Кен, а след него Чарлс. Кен беше мрачен. Чарлс сияеше.

Джена се обърна първо към Кен.

— Какво става?

Кен се намръщи и потърка челото си.

— Някой ме притеснява.

Джена разбра какво искаше да каже. От време на време мъртви хора се опитваха да го накарат да направи нещо. За съжаление Кен беше добър човек и не обичаше да отказва. Обикновено увърташе, казваше им „не сега“ или „може би по-късно“ и те продължаваха да мрънкат.

— Тропни с крак и ги накарай да разберат, че нямаш намерение да им слугуваш в задгробния живот — посъветва го Джена. — И рано или късно ще се откажат.

Кен поклати глава.

— Тя е майка. Не мисля, че някога ще се откаже — той примигна. — Какъв е този шум? Едва ли го чувам в главата си.

— От Чарлс е — обясни Джена. — Подсвирква си.

Чарлс никога не си беше подсвирквал в час и двамата се обърнаха и впериха очи в него.

— Мелодията ми звучи познато — каза Джена.

— Сериозно? — отвърна Кен. — Това е бойният химн на училището. Някога изобщо ходила ли си на спортни срещи?

— Не.

— Хей, Чарлс, какво става? — попита Кен. — Да не те е обхванало патриотично настроение?

— Опитвам се да си спомня мелодията — каза весело Чарлс. — Следобед ще ходя на баскетболната среща.

Кен въздъхна.

— Чарлс, ако си се запалил по спорта, по-добре върви подкрепяй печелившите отбори. Борците или футболистите. Баскетболният отбор не струва тази година.

— Спечелиха последните две срещи — изтъкна Чарлс.

— Да, но загубиха десетте срещи преди това и то с много — каза Кен. — А и само Майк Брейди отбелязва точки.

Чарлс продължаваше да се усмихва.

— Така мислиш ти. На бас, че тази година ще стигнат до финалите.

Кен поклати глава.

— Не, това е невъзможно. Никой отбор не може да се класира за финалите само с един добър играч. Майк няма да успее. Не го бива чак толкова.

— Тогава защо ходиш на всичките срещи? — поиска да узнае Чарлс.

Кен сви рамене.

— Защото момчетата са ми приятели.

— Добре, но сега те са и мои приятели — заяви Чарлс.

Кен завъртя невярващо очи.

— Той беше с тях на обяд — каза му Джена.

Кен се усмихна, сякаш сигурен, че това беше шега.

— Да, вярвам ти. Само че не чакай приятелите ти да направят чудеса днес, Чарлс. Срещу кого ще играем? Срещу отбора на „Сейнт Марк“? Те са невероятни. Цял сезон нямат загуба. За съжаление, нашите са обречени.

— Не говори така за приятелите ми — извика Чарлс.

Изведнъж един огромен речник се издигна от бюрото на мадам и полетя право към главата на Кен.

— Чарлс! — мадам стоеше на прага. — Престани веднага!

Речникът замръзна във въздуха. После, два пъти по-бавно заплува обратно към бюрото на мадам.

— Не хабете дарбите си за глупости — каза мадам, когато седна на бюрото. — Това важи за всички. Дарбите могат ви да послужат за постигането на много по-важни цели.

— Какви например? — попита Чарлс.

— Чарлс, случайно да си забелязал, че половината клас липсва?

— А, за това ли...

Мадам впи поглед в Чарлс и сякаш щеше да му изнесе лекция, но точно тогава вратата се отвори. Влезе Картър Стрийт и Джена рязко си пое въздух.

— Картър! — възкликна мадам. — Къде беше? Добре ли си?

Джена едва не се разсмя. Нима мадам очакваше отговор? Картър никога не говореше и в днешния ден не направи изключение. Без да погледне никого в очите, той отиде на чина си и седна.

Мадам го гледа една минута, после се обърна към Джена.

— Джена, прочети мислите му. Опитай се да разбереш къде е бил.

Джена отново се изненада. Досега мадам не я беше карала да чете нечии мисли. Всъщност постоянно повтаряше на Джена да не влиза в главите на хората. Много пъти ѝ се беше карала, че нарушава личното пространство на съучениците си.

Имаше обаче един ученик, чието съзнание беше затворено за нея.

— И преди съм опитвала да чета мислите му, мадам, и не съм успявала.

— Опитай отново — нареди ѝ мадам.

— Добре — тя погледна момчето и се съсредоточи. Както и очакваше, нищо не се случи. След малко мадам попита:

— По-лесно ли ще ти е, ако застанеш по-близо?

— Може би — отвърна Джена, без да се надява особено. Тя стана и седна на празния чин пред Картър. Премести стола си, за да застане с лице към него и се втренчи в очите му. Картър отвърна на погледа ѝ. Джена се опита да си представи дарбата си като рентгенови лъчи, като нещо, което можеше да проникне навсякъде. И може би наистина успя да влезе в ума на Картър, само че видя пълна тъмнина, черна дупка. Не знаеше дали той умишлено я блокираше или просто в съзнанието му нямаше нищо. — Съжалявам, мадам — започна да се обръща, но нещо в лицето на Картър привлече вниманието ѝ и тя го погледна отново. — Мадам, очите му изглеждат странно, сякаш плуват. Както когато някой е настинал.

Мадам се приближи и го огледа замислено.

— Да, разбирам какво искаш да кажеш. И е по-блед от обикновено. — Мадам се обърна. — Аманда, би ли придружила Картър до лекарския кабинет, моля те?

Аманда изпусна сърцераздирателна въздишка — очевидно беше програмирана да се държи като истинската Аманда. После, с изражение на огромна досада, тя стана.

— Картър, върви с Аманда — каза мадам. И както винаги Картър се подчини на пряката заповед.

В момента, в който излязоха, Кен промърмори дума, която учителите в „Медоубрук“ силно не одобряваха. Това не беше обичайно за него и мадам го погледна по-скоро загрижена, отколкото възмутена.

— Кен, какво има?

Той стискаше главата си с две ръце. Не беше нужно Джена да се съсредоточава, за да прочете мислите му. Имаше чувството, че всички чуват кръсъците в главата на горкия Кен.

„Трябва да говориш със сина ми. Спешно е! Момчето ми е загазило и има нужда от съвета ми.“

— Остави ме на мира!

„Важно е! Чуй ме — трябва да се свържеш с него незабавно!“

— Не! Махни се от главата ми!

Джена скочи. За пръв път виждаше Кен толкова ядосан.

Джена и мадам го наблюдаваха притеснено. След няколко секунди Кен ококори очи.

— Хей, май си тръгна.

— Видя ли? — попита Джена. — Казах ти, че трябва да се държиш по-твърдо с мъртъвците.

Мадам обаче изглеждаше разтревожена.

— Кен... Сигурен ли си, че не можеш да чуеш... — сякаш ѝ беше трудно да довърши изречението — ... изчезналите ученици?

Кен поклати глава.

— Да, мадам. Тях бих ги изслушал. Само се надявам... — той млъкна.

— Кажи го — насърчи го мадам.

— Надявам се да не се наложи.

До края на деня раздражението на Джена беше стигнало неподозирани висоти. Струваше ѝ се глупаво да решава задачи по геометрия, да спряга глаголи по испански и да играе волейбол по физическо, докато приятелите ѝ ги нямаше и вероятно бяха в сериозна опасност. Не можеше просто да чака.

Мислите ѝ се върнаха на Картър. Той трябваше да знае нещо. Беше единствената им връзка с другите. Ако не можеше да прочете мислите му, сигурно щеше да успее да измъкне информация от него по друг начин.

Преди движеше с едни улични хулигани и познаваше някои много страшни хора. Или поне се правеха на страшни. Джена помнеше тактики, които можеха да разтърсят Картър и да го изкарат от зомбираното му състояние. Последният звънец би и учениците тръгнаха да излизат от сградата. Имаше обаче много извънкласни дейности (срещи на различните клубове, баскетболен мач) и лекарският кабинет трябваше да е отворен. Картър може би още беше там.

За съжаление и медицинската сестра беше в кабинета. Трудно щеше да сплаши Картър пред нея.

— Да? — попита сестрата. — Мога ли да ти помогна?

Джена трябваше да измисли нещо бързо.

— Имаше експлозия в лабораторията по химия. Учителят ме прати да ви извикам.

Сестрата стана от бюрото и погледна към малката стая зад приемната. Явно се успокои, защото грабна една чанта и забърза навън.

Джена се ядоса на себе си — трябваше да прати сестрата в салона, който беше чак в другия край на училището. Много скоро сестрата щеше да изкачи стълбите и да види, че никой не лежи на пода на лабораторията. Не разполагаше с много време.

В малката стая имаше четири легла, но само едно беше заето. Картър спеше.

— Картър! — извика Джена. — Събуди се!

Картър не помръдна. Тя хвана тънките му ръце и го разтресе. Той обаче спеше дълбоко. Ако не виждаше как гърдите му се издигаха и спускаха, щеше да помисли, че е умрял.

Картър беше много странен. Когато беше буден, ходеше като сомнамбул. Логично беше и сънят му да не е особено нормален.

Какво щеше да прави сега? Сестрата щеше да се върне всеки момент. Хрумна ѝ друга идея. Ако Картър наистина беше заспал дълбоко, може би сънуваше. Имаше вероятност да сънува последните си премеждия. А ако не беше в съзнание може би нямаше да блокира усилията ѝ да прочете мислите му.

Досега не се беше опитвала да влезе в съзнанието на спящ човек и не беше сигурна дали ще се получи. Оказа се по-лесно от четенето на

мислите на будни хора. Не се наложи да се съсредоточава много — почти веднага се оформи образ.

Беше къща — голяма стара къща, която изглеждаше изоставена. Прозорците бяха със заковани капаци, а някога червената врата беше покрита с графити. Сцената ѝ се стори някак неясно позната.

— Извинявай, млада госпожице! — разгневената сестра стоеше на вратата с ръце на кръста. — Какво става? Горе нямаше никаква експлозия! И какво правиш с пациента ми?

— Боже! Помислих, че чух нещо. Сигурно съм си въобразила. Съжалявам! — Джена мина покрай сестрата и се втурна навън.

Трябваше да каже новината на някого, на когото щеше да му пука. Отиде първо в стая 209, но мадам я нямаше. После си спомни, че Чарлс говореше за баскетболна среща. Кен беше ли казал, че ще гледа мача?

Преди да влезе в салона чу викове и ръкопляскане. Когато отвори вратата, шумът стана оглушителен. Как беше възможно някой да се вълнува толкова от една глупава баскетболна среща, зачуди се тя. А и според Кен отборът на „Медоубрук“ не беше особено добър.

Таблото с резултата обаче твърдеше обратното. Под надписа „Домакини“ пишеше 110. Под „Гости“ пишеше 0. Джена си спомни смътно, че според Кен днес трябваше да играят срещу някакъв супер добър отбор. Определено не ѝ се струваше така.

Това не я интересуваше особено и без да губи повече време в размисли за резултата, започна да оглежда скамейките за Кен. Накрая го забеляза на последния ред.

— Извинете. Съжалявам. Извинете — припяваше тя, докато се провираще измежду викащите запаянковци. Когато стигна до горе, буквално избута някакво момче от мястото му и се намести до Кен.

Кен я погледна, но очите му незабавно се върнаха на играта.

— Не мога да повярвам! — възкликна той. — Не знам какво е станало с момчетата, но играят невероятно. Не само Майк, всички бележат. Отборът на „Сейнт Марк“ нямат и една точка. Дори не могат да доближат топката до коша.

— На кого му пука? — попита нетърпеливо Джена. — Кен, чуй ме. Прочетох мислите на Картър.

Това откъсна вниманието му от игрището.

— Какво научи?

— Видях само една къща. Може да са го държали там и другите още да са вътре.

— Къде се намира тази къща?

— Не знам — призна Джена. — Имам чувството, че съм я виждала. Трябва само да си спомня...

— О, забрави!

Джена остана изненадана от реакцията на Кен. После осъзна, че не говореше на нея — погледът му беше насочен към баскетболното игрище. Един от приятелите на Кен стоеше в далечния край на игрището и държеше топката.

— Не мога да повярвам, че Майк изобщо ще пробва — каза Кен. — Защо не я подаде на някого? Няма начин да вкара от такова разстояние.

Виждайки къде на игрището се намира Майк, Джена трябваше да се съгласи. Тя не разбираше от баскетбол, но не можеше да повярва, че нормално човешко същество би хвърлило топка толкова далеч и би уцелило мишена. После осъзна, че се случваше нещо не толкова нормално.

— Кен, виж! — тя посочи Чарлс, чиято количка беше до първия ред пейки точно срещу тях. Той гледаше баскетболиста с много познато изражение. И когато топката напусна ръцете му, тя прелетя през цялото игрище и падна право в коша. Хвърлянето беше толкова чисто, че мрежата изобщо не помръдна.

Публиката избухна. Въпреки шума обаче, Джена нямаше как да не чуе ръмженето на Кен.

— Не мога да повярвам! — той се удари по главата. — Чарлс движи топката вместо тях!

— Според теб момчетата знаят ли какво прави? — зачуди се Джена.

— Съмнявам се — отвърна Кен. — Те не знаят за дарбата му. Никой в училище не знае, освен ние — после се намръщи. — Майк ме пита по-рано за него. Каза, че от Чарлс го побиват тръпки.

Побиват го тръпки... Изразът събуди у Джена някакъв дълбоко заровен спомен. Преди време, когато се мъкнеше с разни отрепки и не се прибираще по цяла нощ, често търсеха къде да се подслонят, ако времето беше лошо.

Тя толкова рязко си пое дъх, че Кен я погледна стреснато.

— Добре ли си?

— Току-що си спомних — каза тя. — Знам къде се намира къщата.

9

По-рано същия следобед Емили седеше с Аманда-Сара на дивана срещу големия телевизор с плосък екран. Аманда беше избрала филма, който гледаха — романтична комедия. За Емили нямаше значение, защото тя така и не го гледаше. Вместо това се опитваше да извика видение.

Повече от всякога искаше да види бъдещето. Трябваше да знае срещу какво ще се изправят, за да бъдат подготвени. Да се бият? Да избягат? Как щеше да им помогне, ако не знаеше какво ги чака?

Лесно беше да изчисти съзнанието си на фона на филма — вече го беше гледала, а и не ѝ беше харесал особено. Аманда напълно се беше потопила в него и нямаше да я прекъсне. Мартин играеше видеоигра и или спасяваше, или унищожаваше света, а последния път, когато погледна към Трейси, тя четеше. Обстановката беше подходяща за видения.

И те завляха едно след друго. Единственият проблем беше, че не ѝ говореха нищо. Видя Мартин да вдига дивана, на който седеше в момента, и да се приготвя да го хвърли към другия край на стаята. Видя Трейси да изчезва и да се появява бързо като присветващите лампички на коледно дърво. Видя как Чарлс счупи една врата само с мисълта си... Чакайте малко. Чарлс? Та той не беше тук! Може би някой ден, някъде Чарлс щеше да счупи врата, но какво общо имаше това с непосредственото ѝ бъдеще? Едва ли щеше да счупи точно тази врата, за да ги спаси — Чарлс не би си мръднал и пръста за някой друг, освен за себе си.

Тя ядосано разтърси глава с надеждата да изчисти съзнанието си. Какво казваше мадам за виденията ѝ? Че трябва да се научи да ги тълкува и да търси ключови моменти, които да обяснят виденията.

Ако Мартин вдигнеше дивана и го хвърлеше към вратата, имаше добра вероятност диванът да счупи вратата. Можеха да се измъкнат. Дори ако само един от тях избягаше, той можеше да помогне на останалите. Мартин обаче щеше ли да запрати дивана към вратата?

Трябваше отново да извика видението и да види къде точно щеше да падне дивана. Вероятно тя стоеше до вратата и чакаше Мартин да я счупи, за да може да избяга и да извика помощ. Или пък Трейси щеше да се опита да се измъкне. Щеше да изчезне и да я хванат много по-трудно, ако Клеър и другите тръгнаха след беглеца.

Тя погледна към мястото, където за последно беше видяла Трейси. Трябваше да поговорят и да съставят план.

Трейси не беше там.

Емили отиде при Мартин, който още играеше на видеоиграта.

— Къде отиде Трейси?

Мартин не отдели очи от екрана.

— Не знам.

— Видя ли я да излиза от стаята?

— Не. Леле! Видя ли това? Току-що унищожихме Франция!

— Поздравления — смънка Емили.

Мартин се обърна към нея.

— Виж какво, тук не е чак толкова зле. Майка ми не ми позволява да играя видеоигри. А и храната тук е по-добра, има много забавления и не се държат лошо с нас.

— Още не — отвърна Емили. — Ще потърся Трейси.

Трейси обаче не беше нито в банята, нито в спалнята. Дали не беше станала невидима, за да разузнае обстановката? Емили се върна в дневната.

— Трейси? — повика я тя тихо.

За нейно облекчение, Трейси внезапно се появи.

— Просто оглеждах наоколо — започна тя, но спря. Зад гърба си Емили чу някой да ръкопляска. Обърна се и видя Клеър.

Поне реши, че е Клеър. Този път косата ѝ беше къса и черна и беше облечена с елегантен бизнес костюм. Само бледосините ѝ очи и резкият ѝ глас подсказваха, че жената е същата. „*Няма да разберем как изглежда в действителност*“, помисли си Емили.

— Много добре, Трейси — каза Клеър. — Радвам се, че дарбата ти е толкова силна. Бих искала да видя как всички вие проявявате дарбите си.

Щом излезе от стаята, Аманда се спусна към Трейси и Джена.

— Какво ще правя? — попита тя паникьосано.

Една теория се зароди в съзнанието на Емили.

— Имам идея — тя погледна дали Мартин още беше погълнат от играта. Предвид начина, по който се беше държал преди малко, не беше сигурна дали да го включат в плановете за бягство.

Няколко минути по-късно ги извикаха за обяд и им предложиха продукти, с които сами да си направят сандвичи.

— Леле! Това е страхотно! — възкликна Мартин, докато размазваше големи буци фъстъчено масло върху филия. — Мама никога не ми купува фъстъчено масло.

Емили не беше много гладна, но се насили да хапне. Знаеше, че трябва да има достатъчно енергия.

Клеър и двамата мъже ядоха с тях и момичетата бяха през цялото време на нокти. За щастие възрастните показваха интерес най-вече към Мартин, а Мартин с удоволствие отговаряше на въпросите им.

— Дарбата създава ли ти проблеми в училище, Мартин? — попита Клеър.

— О, да — отвърна Мартин. — Никой не вярва, че съм силен. Ако някой се закачи с мен обаче, го чака голяма изненада. Веднъж капитанът на отбора по борба се заяде с мен. Видя звезди посред бял ден.

Емили помнеше случая. Трябваше да извикат линейка и изнесоха здравеняка на носилка от училището.

— После сигурно си имал големи неприятности — предположи Хауърд.

Мартин се усмихна и поклати глава.

— Не. Когато онзи каза, че съм го нападнал, никой не му повярва!

— Значи никой не знае за дарбата ти? — попита Джордж.

— Някои знаят, защото са ме виждали в действие — отвърна Мартин. — После обаче, когато ме погледнат, си мислят: „Не, няма начин да е направил такова нещо“. Веднъж ударих един толкова силно, че излетя през прозореца на първия етаж. За негов късмет се приземи върху храст и нямаше сериозни наранявания. Две деца видяха всичко, но когато учителят ги попита какво е станало, те казаха, че момчето е паднало само.

— Защото са се страхували от теб? — поиска да узнае Клеър.

— Може би — заяви Мартин гордо.

Емили се усъмни в думите му. По-скоро децата не бяха повярвали на собствените си очи. Кой би повярвал, че такъв хленчо като Мартин има подобна сила?

— Обзалагам се, че големите постоянно се закачат с теб — каза Хауърд.

— О, да, постоянно — потвърди Мартин. — Та кой не би искал да победи шампиона?

Аманда-Сара се закашля високо, а Трейси заби поглед в чинията си. Емили беше сигурна, че и двете се опитваха да не се разсмеят на глас като нея.

Зачуди се защо Мартин не се притесняваше да се перчи със силата си пред Клеър и мъжете. Нима беше убеден, че може да я контролира? Че може да я извика, когато поиска? Според нея той щеше да има повече проблеми от фалшивата Сара. Най-малкото, Емили и Трейси нямаше да му помогнат.

Контрол... Похитителите им имаха ли представа колко трудно им беше на учениците с дарба да използват ефективно силите си? Трейси беше постигнала напредък, но все още трябваше да разчита на спомените си и понякога моментното ѝ настроение не ѝ позволяваше да изчезне. Джена не можеше да прочете мислите на някои хора, които знаеха за дарбата ѝ и имаха достатъчно сила да блокират мислите си. Аманда трябваше да изпита съжаление към някого, за да влезе в тялото му.

Емили не беше сигурна дали Кен можеше да вика мъртъвците или просто те идваха при него. За да се прояви силата на Мартин, първо някой трябваше да го обижда и тормози. А Сара изобщо отказваше да използва дарбата си.

Доколкото тя знаеше, само Чарлс имаше пълен контрол върху силата си и се зачуди защо не бяха отвлекли и него. Според нея неговата сила щеше да свърши най-добра работа при обира на банки — можеше просто да накара парите да долетят в ръцете на крадците. А и той щеше да съдейства доброволно като Мартин — и двамата нямаха и грам скрупули.

Тя разсъждаваше по този въпрос, когато Клеър се обърна към нея.

— Емили, видение ли имаш?

— Не — отвърна Емили. — Аз просто... ами, мислех.

Джордж прояви интерес.

— Но нали така виждаш бъдещето? Като мислиш за него?

Емили се размърда неловко.

— Горещо-долу. Не е толкова просто.

— А как се случва? — попита Клеър.

— Аз... не знам.

— На мен лично — обади се Хауърд — не ми пука как го прави.

Аз искам да видя крайния резултат.

— Да — съгласи се Клеър. — Казах ви, че искам да видя как действат дарбите на всички ви. Да го направим сега — хладните й очи се спряха на Емили. — Ти си първа.

Емили преглътна трудно, сякаш на гърлото й беше заседнал камък.

— Сега? Тук?

— Да. Искам да ни кажеш какво ще стане с нашия проект.

Емили си пое дълбоко въздух. Погледна Трейси и Аманда-Сара с надеждата, че помнят плана, който така и не успяха да оттренират. Предвид създалата се ситуация и най-вече заради Аманда, тя реши да действа.

— Не.

Клеър се намръщи.

— Какво?

— Не, няма да го направя. Няма да видя бъдещето и вие не можете да ме принудите.

Мартин се втренчи в нея, сякаш беше луда.

— Могат да те принудят. Те командват парада, глупачке. Да си чувала за мъчения?

За миг Емили помисли, че храната, която току-що беше изяла, ще излезе обратно. Очите й се стрелнаха между красивата, разкошна Клеър, приличащият на мече Хауърд и очилатият Джордж, който й напомняше на учител по математика. Външният вид можеше да лъже.

Трейси се намеси:

— Не е нужно да измъчват Емили, за да получат информация, Мартин. Могат да накарат Сара да я принуди да говори.

Клеър вдигна вежди.

— Вярно ли е, Сара? Знам, че можеш да накараш някого да направи нещо. А да мисли и да говори?

За момент лицето на Сара изразяваше недоумение, сякаш беше объркана от разговора. Емили и Трейси обаче впиха поглед в нея и изражението ѝ се промени.

— Да, разбира се. Мога да накарам Емили да направи всичко. Искате ли да грачи като патка?

— Не, това не е необходимо. Накарай я да види как ще се развие проекта ни и после да ни каже.

— Добре — каза Аманда-Сара. Погледна Емили и изръмжа с нисък тембър — Слушай ме внимателно. Ще направиш каквото ти кажа.

Ако самата тя не играеше роля, Емили щеше да избухне в смях. Аманда приличаше на фокусник аматьор от училищно шоу. Някак си успя да запази сериозното си изражение и отвърна на погледа на Аманда.

— Искаме да знаем какво ще стане, когато оберем банката.

Мартин се намеси.

— Банките. Ще са повече от една. Нали? Ще оберем много банки.

— Точно така, Мартин — потвърди Клеър и Емили долови одобрение в стоманените ѝ очи. — Ще е достатъчно обаче да разберем какво ще стане на първата ни мисия.

Емили направи онова, което обикновено правеше, за да извика видение. Притвори леко очи, за да не вижда какво става покрай нея и се абстрахира от звуците.

След няколко секунди започна да говори.

— Виждам голямо помещение. Това е... това е банка. Национална северозападна спестовна и кредитна асоциация. Има дълго гише и няколко души чакат на опашка. Чакат да говорят с някой служител. Зад гишето има заключена врата, която води към коридор и трезор. Трейси... Трейси е невидима. Тя върви след един служител на банката. Двамата минават през вратата и отиват до трезора. Той го отключва.

Клеър се намеси:

— Кажи ни какво прави Сара, Емили.

— Тя... Мисля, че прави нещо и кара хората да стоят неподвижно. Трудно ми е... не я виждам ясно.

— Какво прави Мартин?

— Той разбива вратата. Зад нея има сейф.

— Знаеш ли комбинацията на сейфа, Емили? — попита Клеър.

— Не, не я виждам. Но банкерът влезе в трезора, за да отвори сейфа и Треиси знае комбинацията. В сейфа има много пари. Чакаме Треиси, Сара и Мартин в един джип отвън. Ти караш.

— Значи ще успеем — заяви Клеър.

— Да — отвърна Емили.

— Благодаря, Емили — Клеър си позволи ледена усмивка. — Така. Видяхме какво могат да правят Треиси, Сара и Емили. Остана само Мартин. Сега обаче няма да караме Мартин да демонстрира дарбата си. Надежден свидетел ни обясни какъв хаос може да създаде Мартин, а не искаме счупени чинии. По-късно ще измислим как да ни демонстрира таланта си. Свободни сте да правите каквото искате.

— Можем ли да си тръгнем? — попита Треиси.

Клеър я погледна смразяващо.

— Не.

Когато се върнаха в дневната, Мартин отново се хвана с играта. Аманда-Сара, Треиси и Емили седнаха заедно.

— Според мен се получи доста добре — заяви Треиси.

— О, да. Заблудихме ги — съгласи се Аманда.

— Не и благодарение на теб — изтъкна Треиси. — За какво ти беше да ръмжиш с онзи глупав хипнотичен глас?

— Не беше глупав! — запротестира Аманда.

Треиси се обърна към Емили.

— Чудя се как не се разсмя.

Емили сви рамене.

— Не знам.

— Разказа им невероятна история — добави Треиси. — Прозвуча много правдоподобно, сякаш наистина виждаше бъдещето.

Емили се опита да се усмихне.

— Благодаря.

Аманда още се сърдеше на коментара на Треиси за представянето ѝ.

— Мисля, че и аз се справих добре. Говорих точно като Сара.

— Откъде знаеш как говори Сара? — попита Треиси. — На бас, че и един път не си разговаряла с нея през целия си живот.

Докато се препираха, Емили се дръпна. Взе някаква книга от библиотеката, без изобщо да погледне заглавието. После седна, отвори я и се втренчи в страницата. Не прочете обаче нито една дума. Може би ако се преструваше, че прави нещо, другите нямаше да я закачат. Не ги искаше покрай себе си, за да не разберат колко разстроена беше всъщност.

Имаше причина видението, което беше разказала, да прозвучи толкова правдоподобно. Не си беше измислила нищо — не беше чак толкова изобретателна.

Образът беше много ясен и реалистичен — досега не беше имала толкова детайлно видение. Нямаше нужда от тълкуване. Беше им казала точно онова, което щеше да се случи.

10

— Беше преди около три месеца — обясняваше Джена на Кен. Трябваше да крещи в ухото му, за да я чуе, тъй като публиката още аплодираше последното изумително изпълнение. — Бях с едни приятели — тя се поколеба. Почти всички познаваха репутацията ѝ, но не искаше Кен да си изгради погрешно мнение за нея. — Е, всъщност не са ми приятели. Мотаех се с тях, защото имах проблеми вкъщи и...

— Няма значение — прекъсна я нетърпеливо Кен. — Разкажи ми за къщата.

— Търсехме къде да спим — призна Джена. — Изритаха ни от автогарата... — тя отново млъкна. Трудно ѝ беше да си спомня за живота на улицата. — Както и да е. Намерихме онази изоставена къща и се опитахме да влезем, но вратите и прозорците бяха заковани. Останах доволна, защото изглеждаше някак страховита. Едно от момчетата носеше боя и започна да рисува по вратата. Не знам защо. Видях същата къща в мислите на Картър.

— Помниш ли къде се намира?

— Мисля, че да. На бас, че Трейси и другите са там.

— Има само един начин да разберем — каза Кен. Той се изправи. — Далеч ли е? Можем ли да отидем пеш?

Джена също стана.

— Не трябва ли да уведомим полицията?

— И какво ще им кажем? Че си прочела мислите на Картър и така си разбрала къде държат изчезналите ученици? Стига, Джена. Няма да ни повярват.

Той беше прав и Джена го знаеше. А и имаше вероятност някои полицаи да я познаят... И нямаше да ѝ повярват, каквото и да им кажеше.

— Но, дори и да намерим къщата, какво можем да направим? — попита тя Кен. — Да влезем с взлом и да ги спасим? Онези, които са ги отвлекли, сигурно са там и ги пазят. Може да имат оръжие. Как ще се справим с тях?

Кен се замисли за миг.

— Трябва ни Чарлс — каза той накрая. — Ако някой извади пистолет, Чарлс може да го обезоръжи. Хайде, да отидем при него.

В този момент се чу свирка и феновете избухнаха. Джена хвърли поглед на таблото и видя, че „Медоубрук“ печелеха с огромна преднина.

Проправиха си път през въодушевената тълпа и стигнаха до игрището. Чарлс стоеше на същото място, ръкопляскаше бурно и гледаше как играчите се поздравяваха, пляскаха във въздуха ръце и се потупваха по гърбовете. Кен и Джена забързаха към него.

— Мислим, че знаем къде са изчезналите ученици — каза му бързо Кен. — Трябва да дойдеш с нас.

Чарлс спря да ръкопляска.

— Защо?

— Защото можеш да движеш предмети с мисълта си — отвърна Джена с раздражение. — Може да се наложи да избиеш пистолета на някого или да отвориш врата.

— Не мога — каза Чарлс. — Майк и момчетата ще ходят на пица и ме поканиха — той се усмихна щастливо. — Мислят, че им нося късмет.

— О, за Бога! — възкликна Кен. — Чарлс, съучениците ти са в сериозна беда. Не искаш ли да ги спасиш?

— Предпочитам да отида на пица с баскетболния отбор — отвърна Чарлс.

— Жалко — изръмжа Кен. Той се наведе и хвана дръжките на инвалидната количка. Чарлс натисна спирачката, за да я блокира.

Един от баскетболистите ги видя.

— Хей, какво си мислиш, че правиш? Остави Чарлс на мира! — той закрачи към тях и някои от съотборниците му тръгнаха с него. Не изглеждаха особено доволни.

— Кен, не можем да го принудим да дойде с нас — промълви бързо Джена. — По-добре да вървим, докато още можем.

Излязоха от салона и Кен се обърна към Джена.

— Къде отиваме?

— Знаеш ли индустриалния парк зад автогарата? Пътят минава оттам.

Пресякоха улицата и се наложи да чакат автобус почти половин час на спирката пред мола. Двайсет минути по-късно пристигнаха пред автогарата. Трябваша им още петнайсет минути да прекосят индустриалния парк. Къщата обаче беше точно там, където Джена я беше видяла.

Без да кажат и дума, тя и Кен започнаха да търсят начин да влязат. Джена позна графитите на червената врата. Не вярваше, че е отворена, но я бутна. Тя не помръдна. Минаха отзад и потърсиха друга врата. Прозорците бяха плътно заковани с дъски и не успяха дори да видят дали вътре свети. Не се чуваше нищо.

Кен притисна лице към една пукната дъска. Секунди по-късно изрева от болка.

— Какво? — стресна се Джена.

— Онази жена отново влезе в главата ми — простена Кен.

Джена я чу: *„Говори със сина ми! Предай му съобщение от мен! Важно е!“*

— Махай се! Махай се! — извика Кен.

— Шшт — каза Джена. — Ще отида да проверя къщата от другата страна.

Не очакваше да намери начин да влезе, но трябваше да се махне от Кен и хаоса в главата му. Дойде ѝ една идея.

Сети се за онзи път, когато чу Емили да вика за помощ. Ако Емили беше вътре, значи се намираше дори още по-близо. Притисна главата си към къщата и се съсредоточи.

Не чу нищо — нито с ушите, нито със съзнанието си. Знаеше, че Емили можеше да блокира умението ѝ да чете мисли, но в този случай би трябвало да иска да осъществи контакт с нея.

Стори ѝ се, че чува нещо — тих, нисък шепот. Може би вятъра в дърветата, предположи тя, или собственото ѝ сърцебиене. Някак си обаче, в този момент, тя изпита увереност, че Емили е в къщата. Другите сигурно също бяха вътре, както и похитителите им. Тя обаче усети Емили. Емили беше съвсем близо. Дали не се облягаше от другата страна на същата тази стена? Само ако успееше да долови мислите ѝ... Джена влизаше в главите на хората. Защо не успяваше да го направи през стената?

Защото Емили не се опитваше да изпрати съобщение. Джена усети настроението ѝ. Сякаш плътен тъмен облак надвисна над нея и я

обгърна с отчаяние. Тъга. Безнадеждност. Така се чувстваше Емили точно в този момент.

Кен дойде при Джена.

— Отървах се от жената. Откри ли нещо?

— Емили е в голяма беда — каза му Джена. — Което значи, че и другите са в беда. Трябва да влезем в къщата, Кен.

Кен кимна намръщено.

— За това ни трябва Чарлс.

11

— Ела да видиш нещо! Емили, ела тук!

Емили вдигна глава от книгата, която не четеше. Аманда-Сара ѝ махаше. Емили равнодушно се изправи и тръгна към дивана.

— Какво?

Очите на Аманда блестяха.

— Гледай — тя впи поглед в Мартин, който още стоеше пред телевизора и държеше контролер за видеоигра. Палците му се движеха бързо и с копчетата контролираше действията на героите на екрана. Изведнъж той извика.

— Хей! Не исках да направя това!

Емили сви рамене.

— Мартин говори на телевизора. Какво толкова?

— Не, ти не разбираш! — възкликна Трейси. — Сара... Аманда... тя накара Мартин да натисне грешен бутон. Тя разви дарбата на Сара!

— Засега мога да движа само палците му — отвърна Аманда-Сара. — Сигурна съм обаче, че ще стана по-добра.

— Хубаво — прошепна Емили.

— Хубаво?! Емили, не разбираш ли какво значи това? Ако се упражнява, може би ще успее да сложи край на тази лудост!

Емили поклати глава.

— Не вярвам.

— Не вярваш, че ще стана по-добра? — попита Аманда-Сара.

— Не. Дори и да успееш да развиеш дарбата на Сара, не можеш да спреш крадците.

— Защо? — попита Трейси.

— Защото... Просто не вярвам.

Аманда-Сара се ядоса.

— Ти си била голяма песимистка, Емили.

Трейси се съгласи с нея:

— Да. Какво ти става? Сякаш си се предала.

Емили вдигна глава. Какъв беше смисълът да крие истината? Можеше да им каже защо беше толкова отчаяна.

— Онази история на обяд... Не я измислих. Беше истинско видение. Ще обираме банки.

И Трейси, и Аманда-Сара не реагираха веднага. Двете се втренчиха в нея, сякаш си беше загубила ума.

— Не знам защо, но поради някаква причина ще им помогнем. Когато получих видението, не знаех какво ще се случи, защото Аманда нямаше дарбата на Сара. Сега обаче Аманда я разви, така че... видението вече има смисъл.

Двете още не изглеждаха убедени и Емили повтори историята от обяд:

— Не помните ли какво казах? Трейси ще изчезне и ще влезе в трезора след един служител на банката. Мартин ще счупи вратата към трезора. Аманда ще попречи на охраната да се намеси. А Клеър ще кара джипа, с който ще избягаме.

— Помня думите ти — отвърна Трейси, — но май изпускаш нещо. Ти къде ще бъдеш?

— Не съм сигурна — рече Емили. — Мен ме нямаше във видението. Може да съм била заложник. Това обяснява защо всички помагахте. Казали са ви, че ще ме наранят, ако не го направите.

Аманда-Сара пак се усъмни:

— Това са само предположения, нали? Не си видяла, че ще си заложник?

— Точно така — отвърна Трейси. — Може да не си присъствала, защото си успяла да избягаш.

Емили си пое рязко въздух и едно тънко звънче звънна в главата ѝ.

— Бях забравила за това! — Тя седна между двете момичета. — Имах друго видение точно преди обяд. Видях Мартин да хвърля дивана към другата част на стаята толкова силно, че счупи вратата.

— И ние избягахме през нея? — попита въодушевено Трейси.

Емили се опита да си спомни.

— Това го нямаше във видението. Някой обаче може да се промъкне през вратата, нали?

— Ти например! — възкликна триумфално Трейси. — Ти си избягала, за да извикаш помощ. Ние сме останали и сме обрели

банката. Клеър ни е взела от банката с джип, но на следващата пресечка ни е чакала полицейска блокада и дузина полицейски коли.

Аманда-Сара я погледна изненадано.

— Сега и ти ли имаш видения?

— Не, разсъждавам логично. Това обяснява всичко! — тя се обърна към Емили. — Какво мислиш?

Емили усети как тъмният облак на отчаянието започна да се вдига.

— Права си. Мадам все казва, че трябва да се науча да тълкувам виденията, а не да ги приемам буквално. Това беше прекрасен пример. Имах ясно видение, че обирът на банката ще бъде успешен и че всички ще изиграем нашите роли. Никой обаче не иска да обира банка, нали?

Аманда-Сара погледна Мартин.

— Не съм много убедена.

Трейси не се съгласи.

— Не вярвам, че Мартин иска да става престъпник. Според него ще бъде вълнуващо изживяване, но той живее във видеоигрите. В реалния живот е абсолютен пълзльо.

— Както и да е — продължи Емили. — Вече всичко звучи логично. Трябва обаче да измислим — тя насочи вниманието си към Мартин — как ще го накараме да хвърли дивана?

Трите започнаха да изучават дребното, слабо момче. Мартин не им обръщаше внимание, очите му останаха залепени за екрана, а пръстите му бързо натискаха бутоните. Момичетата тихо обсъдиха различни варианти и се спряха на един.

Емили си спомни какво беше видяла във видението, стана от дивана и застана до вратата. Аманда-Сара също се изправи, отиде в другия край на стаята и седна зад Мартин.

Трейси остана на дивана и каза:

— Мартин, няма ли да спреш с тези видеоигри?

— Обичам игрите — рече Мартин.

— Някой друг също може да иска да играе — отвърна Трейси.

— Много жалко — каза Мартин.

Аманда-Сара реагира бързо. Тя се наведе над рамото на Мартин и грабна контролера от ръката му.

— Хей! — ядоса се Мартин.

— Жалко за теб, Мартин — припя Аманда-Сара.

Мартин скочи. Аманда-Сара държеше контролера високо над главата си. Мартин, който ѝ стигаше едва до раменете, започна да подскача и да се опитва да го вземе.

Аманда-Сара се засмя.

— Откажи се, Мартин. Никога няма да пораснеш достатъчно, за да го стигнеш.

— Върни ми го! — изкрещя Мартин.

— Малкият Мартинчо да не си иска играчката? — каза Аманда-Сара. — Може би Емили ще ти го даде — тя хвърли контролера към другия край на стаята и Емили го хвана.

Емили не искаше да се заяжда и да се подиграва на Мартин — тя нямаше вродената склонност на Аманда да се държи лошо с хората. Емили обаче направи каквото можа.

— Ела и си го вземи, Мартин. Ако можеш — тя размаха контролера във въздуха. — Какво има? Да не те е страх от мен?

Мартин се спусна към нея. Когато стигна на една крачка от нея, Емили хвърли устройството на Аманда-Сара.

Още веднъж Аманда-Сара го вдигна високо и не му го даде. Мартин вече пищеше и лицето му беше алено.

— Дръж, Мартин — каза Аманда-Сара и му подаде контролера. Когато обаче той протегна ръка да го вземе, тя го хвърли към Трейси на дивана.

Трейси го хвана.

— Мартин, никъде няма да ходя. Ела и си го вземи.

Мартин се спусна към дивана. Когато стигна до Трейси, тя изчезна. Тъй като държеше контролера, и той изчезна с нея.

— Върни се! — извика Мартин.

И тя се върна. Той протегна ръка. Тя отново изчезна.

Емили си спомни, че във видението Трейси изчезваше и се появяваше — образът ѝ мигаше като коледни лампички. Ето че то се беше сбъднало. Още едно точно видение.

Кръсъците на Мартин ставаха все по-силни и Емили не се изненада, когато Джордж и Клеър влетяха в дневната. Това малко я притесни. Щеше ли да успее да избяга, преди да я хванат? Щяха ли Трейси и Аманда-Сара да ги забавят и да ѝ спечелят малко време?

Мартин беше извън кожата си. Беше стигнал предела си и реагираше точно както момичетата бяха предположили. В гнева си той

грабна дивана и го вдигна. Задържа го във въздуха и се наклони назад, сякаш се засилваше да го хвърли. Емили се напрегна и се приготви да действа. И тогава...

Мартин нададе тънък писък. Аманда-Сара също. Емили видя защо. Малка сива мишка пробяга по перваза и изчезна в една малка дупка. Мишката изплаши толкова силно Мартин, че гневът му се изпари.

И той автоматично изгуби суперсилата си. Диванът падна на пода с трясък. Нямаше отворена врата, през която Емили да избяга. Отново беше объркала видението.

Поне Клеър и Джордж останаха впечатлени.

— Мартин, толкова си силен! — възкликна Клеър.

За пореден път жената беше променила външния си вид. Сега приличаше на знаменитост — на певица или на актриса. Косата ѝ отново беше руса, но този път беше дълга и гъста, чуплива и блестяща. Имаше висящи обици със скъпоценни камъни и носеше лъскава червена рокля и обувки с тънък ток. Аманда-Сара си пое рязко въздух.

— О, изглеждаш адски секси! — възкликна тя.

Човек трудно можеше да долови някаква реакция в прозрачните очи на Клеър, но Емили можеше да се закълне, че ѝ стана приятно.

— Мислиш ли? — попита Клеър.

— О, да — отвърна Аманда-Сара. — Роклята много ми харесва. Според мен това е твой стил.

Емили и Треиси се спогледаха. Типично за Аманда! Клеър можеше да е олицетворение на самото зло, но Аманда пак щеше да бъде впечатлена от вида ѝ.

А може би Аманда се преструваше, че ѝ се възхищава. Може би се опитваше да се сближи с Клеър, да спечели доверието ѝ и да помогне на съучениците си. За пореден път на Емили ѝ се прииска Джена да беше тук. Тя можеше да чете мисли и това щеше да е много полезно. По-полезно от второкласните предсказания, които тя правеше.

— Червеното много ти отива — продължи Аманда, но Клеър беше насочила вниманието си към Мартин.

— Лесно ли вдигна дивана?

Мартин изглеждаше доволен.

— Разбира се. Изобщо не беше тежък. Можех да го хвърля в другия край на стаята.

Джордж беше силно заинтригуван.

— И не се подготвяш по никакъв начин? Не е нужно да изпадаш в транс или нещо такова?

— Не — каза Мартин безгрижно. — Аз съм един средностатистически супергерой.

— Глупости! — промърмори Аманда.

Клеър я чу.

— Какво каза, Сара?

— Не може просто да щракне с пръсти и да се превърне в Супермен.

— Аманда! — изсъска Трейси. — Тоест Сара!

Както винаги обаче, Аманда беше прекалено погълната от себе си, за да разбере предупреждението.

— Държи се, сякаш може да го прави по поръчка. Първо някой трябва да го ядоса, направо да го разплаче. Чак тогава силата му се проявява.

— Интересно — каза Клеър. — Добре, време е да започваме.

— Ще обираме банка сега? — попита Трейси невярващо.

— Не. Не точно сега — отвърна Клеър. — Първо ще репетираме. Предполагам, досега сте използвали дарбите си поотделно за собствена изгода. Доколкото знам обаче, не сте работили в екип и не сте комбинирали силите си за постигане на една обща цел.

— Кой ви каза? — попита Трейси. — Ние не ви познаваме. Видяхме ви за пръв път, когато ни доведохте тук.

Клеър я погледна студено.

— Наблюдаваме ви от известно време, Трейси. И сме наясно кой какво може.

На Емили ѝ стана лошо. Това означаваше само едно — в класа имаше шпионин. Чарлс? Това обясняваше защо не беше тук. Може би той беше един от тях.

После се сети за още една възможност и ѝ стана дори още по-зле. Мадам... Тя ги познаваше по-добре от когото и да е. Учениците ѝ се доверяваха. Знаеше силните и слабите им страни. Възможно ли беше да играе роля? Нима мадам ги беше предала на тези хора?

Досега не беше пробвала да види бъдещето на мадам.

— Да започваме — каза Клеър. — Хауърд!

Набитият мъж влезе бързо в стаята. Той потриваше доволно ръце.

— Ще репетираме ли? Може ли аз да съм управителят на банката?

— Да, добре — каза Клеър, но Емили забеляза сарказма, който проблесна в изражението ѝ. Очевидно Клеър не уважаваше много Хауърд. Защо го търпеше тогава?

Клеър посочи дивана.

— Това ще е гишето на банката. Библиотеката ще е входът. Трейси, Мартин и Сара, вървете и застанете пред библиотеката. Емили, къде ще бъде охраната?

Емили впи поглед в нея. Клеър въздъхна.

— Сара, накарай Емили да ни каже къде ще бъде охраната.

„Аманда вече може и да е в състояние да ме накара“, помисли си Емили. „Кой знае какво може да прави.“

— Добре, добре. Ще ви кажа. Той ще е до вратата.

Клеър я изгледа внимателно.

— Дали не лъжеш? Е, няма значение. Охраната ще е в униформа. Сара без проблем ще разбере кой е. Джордж, застани там. Ти ще си охраната. Така. Трейси, Мартин и Сара ще влязат заедно, но Трейси ще бъде невидима. Трейси, изчезни.

— Сега ли? — попита Трейси.

— Имаме време само за една репетиция — каза Клеър. — Трябва да покрием всичко. Изчезни.

Трейси скръсти ръце на гърдите си.

— А ако не искам?

— Ще наредя на Сара да те принуди.

— А ако Сара откаже? — попита Трейси.

Клеър се беше държала ужасно студено, но не можеше да се сравни с начина, по който сега изгледа Трейси. Сякаш изстрелваше ледени висулки с очите си.

— Имаш ли представа къде ще бъде Емили, докато вие сте в банката? Тя ще е в колата с мен. А аз ще нося оръжие. Разбираш ли накъде бия?

Стомахът на Емили се обърна. Значи беше права. Просто съзнанието ѝ беше отказало да ѝ покаже този детайл. Щяха да я

държат като заложник, за да накарат другите да правят каквото им е наредено.

Очевидно и Трейси долови посланието. Тя изчезна. Клеър се обърна към празното пространство, където до преди малко стоеше Трейси.

— И не си и помисляй да пробваш нещо сега. Или приятелите ти ще пострадат.

Тя се обърна към Мартин.

— Мартин, върви на гишето. Ако има опашка, ще чакаш. Не се пререждай. Не трябва да привличаш внимание върху себе си. Сара, застани зад Мартин. Оттам ще наблюдаваш охраната и касиерите.

— Защо трябва да наблюдавам касиерите? — попита Аманда-Сара. — Мислех, че трябва само да попреча на охраната да се намеси.

— Касиерите имат паникбутони под гишето — уведоми я Клеър. — Не им позволявай да ги натиснат и да извикат полицията. Трябва да спреш и тях, и охраната. Ще се справиш, нали?

— Аз... не знам. Не съм опитвала да правя две неща едновременно.

— Е, затова правим репетиция. Да разберем какво можете — отвърна Клеър. Отиде до дивана и премести една от малките масички зад него. — Това ще е вратата на трезора. Трейси, върви зад гишето и остани там. Ще последваш първия човек, който мине през вратата.

Макар и да не можеше да я види, Емили предположи, че Трейси правеше каквото ѝ беше казано. Тя беше добър приятел и не искаше да рискува живота на Емили.

— Сега всички са по местата. Първо някой трябва да влезе в трезора. Някой от касиерите или управителят. Хауърд, действай.

Хауърд извади ключове от джоба си, подрънка с тях и се направи, че говори с някого.

— Да, разбира се, лейди Монтаг, ще извадим огърлицата с диаманта от трезора. Елате с мен, моля — той бавно тръгна към дивана и продължи разговора си с въображаемия клиент. — Може ли да попитам по какъв повод ще сложите прекрасната огърлица? Ще ходите на опера! Прекрасно.

Клеър го погледна с явно презрение.

— Хауърд, нямаме много време.

Хауърд забърза крачка. Зад дивана той завъртя ключа, сякаш отключваше.

— Застани точно зад него, Трейси — нареди Клеър. — Последвай го вътре.

Хауърд се направи, че отваря врата. Той прекрасно изигра сценката — отдръпна се, за да направи път на невидимата лейди Монтаг и на вероятно невидимата Трейси. После пристъпи няколко крачки и „набра“ комбинацията на сейфа.

— Гледай внимателно, Трейси — каза Клеър. — Трябва да запомниш цифрите. Сега, Хауърд, излез от трезора. Трейси, стой където си.

Хауърд се подчини и отново се направи, че отваря вратата пред дамата и че я заключва зад нея. Очите на Клеър останаха вперени в пространството зад дивана.

— Трейси, покажи се — нареди рязко тя.

Емили задържа дъха си. Ами ако Трейси беше избягала, за да търси оръжие, с което да се противопостави на престъпниците? Трейси обаче нямаше да рискува и да не се подчини. Тя се появи, точно където трябваше да бъде.

— Много добре — каза Клеър. — Така. Мартин, това е твоят момент. Ти вече си в началото на опашката, срещу касиера. Аз ще играя касиера — заеха местата си и Клеър продължи. — Касиерът трябва да те ядоса, за да проявиш силата си и да счупиш вратата към трезора. Ще се държиш така, че тя да те вбеси. Разбираш ли?

Очевидно Мартин нямаше представа какво трябваше да направи.

— А?

Клеър се намръщи. Джордж пристъпи към нея.

— Всъщност преди малко видяхме какво може. Не е добра идея да репетираме и това. Нали не искаме да счупи някоя врата?

Клеър се замисли.

— Но той трябва да разбере какво се очаква от него.

— Аз ще поема неговата роля — предложи Джордж и Клеър се съгласи. Проведоха кратък разговор шепнешком и Клеър се обърна към Мартин.

— Мартин, гледай много внимателно и запомни какво казва Джордж. Добре, Джордж, ти си Мартин. Какво е първото, което ще кажеш на касиера?

— Искам малко пари, моля — каза Джордж.

— Чек ли предпочитате или в брой? — попита Клеър.

— Не.

— От дебитна карта ли ще теглите?

— Не.

— Имате ли сметка или депозит в банката?

— Не.

Клеър поклати глава.

— Съжалявам, младежо, нямате право да теглите пари.

— Но аз искам пари! — каза Джордж. — Искам един милион долара. Веднага.

Сега Клеър се усмихна изкуствено и снизходително.

— Всички искаме един милион. Но банката не работи така.

— Моля ви, искам пари. Моля ви, красавице.

— Съжалявам, не. Сега се дръпнете и ми позволете да обслужа следващия клиент — Клеър погледна Мартин и добави: — Тук трябва да се разплачеш.

Джордж не беше добър актьор.

— Тъъ, тъъ — каза той равно. — Тъъ. Дайте ми пари.

— Сега, Сара, започни да го дразниш.

— Дръпни се! Задържаш опашката. Само идиотите не знаят как работят банките! — сопна се Аманда-Сара.

— Това достатъчно ли ще бъде да се появи силата ти, Мартин?

Мартин изглеждаше обиден.

— Мога да извикам силата си, когато поискам.

Аманда-Сара се намеси.

— Ако не е достатъчно, мога да продължа. Мога да го ядосам и да го накарам да избухне.

„Трябва ли да е толкова отзивчива?“, помисли си Емили. Тя познаваше Аманда и почувства облекчение, че ще бъде зложник вместо нея. На Аманда ѝ пукаше само за себе си, но Емили не можеше да ѝ повярва, че беше паднала толкова ниско... Възможно ли беше Аманда да е предателят? Имаше толкова вероятни шпиони. Емили не вярваше, че може да се отчае до такава степен, но сега стигна до неподозирани дълбини и тъмният облак отново я обгърна отвсякъде. Нямахше нужда от видение — ясно се виждаше, че бяха обречени.

Репетицията продължи. Джордж отново пое ролята на охрана, а Мартин играеше себе си. Той се направи, че чупи въображаема врата и дори добави звукови ефекти.

— Емили, застани пред охраната — нареди Клеър. — Сара, не й позволявай да мръдне.

— Добре — каза Аманда-Сара и впери поглед в Емили.

Емили се напрегна в очакване студена тръпка да премине през тялото ѝ. Нищо не се случи. Знаеше, че може да се движи, ако пожелаеше.

Значи Аманда не беше овладяла съвсем силата на Сара — поне не още. Емили обаче нямаше намерение да я издава. Тя застана неподвижно и задържа дъха си.

Клеър кимна леко.

— Това е всичко. Ще тръгнем за банката в шест часа.

— В шест банките са затворени — изтъкна Трейси.

— Националната северозападна асоциация работи до седем веднъж седмично — уведоми я Клеър. — Тоест днес. Трейси, ела с мен. Искам да ти подсказа някои начини, които ще ти помогнат да запомниш цифрите. Ако някой е гладен, на масата в кухнята има бисквити.

Емили гледеше как всички тръгнаха към трапезарията. Тя не беше гладна, а и имаше причина да иска да остане сама. Усещаше сълзи в очите си и не искаше някой да види, че плаче.

Щеше да се случи точно както във видението. Е, поне сега знаеше, че наистина имаше дарба да вижда бъдещето. Това не я утеши. След час и половина щяха да я принудят да обере банка и тя не можеше да направи нищо. Никой нямаше да пострада — бяха прекалено ценни за Клеър. Просто цял живот щяха да бъдат престъпници.

Аманда-Сара се върна в дневната. Емили бързо отвори очи, но не беше необходимо — крадлата на тела почти не я погледна.

— Да си виждала часовника ми? Искам да кажа, часовникът на Сара? Оставих го някъде тук.

— Как изглежда?

— Старомоден, с натруфени перли отгоре. Не стига, че съм с изгризаните нокти на Сара, а и трябва да нося гадните ѝ бижута... А, ето го.

Емили я гледаше учудено.

— Как успяваш да се държиш толкова... нормално? Не си ли разтревожена?

Аманда-Сара сви рамене.

— О, сигурна съм, че съвсем скоро ще се върна в тялото си. Няма да остана с вас цял живот.

— Ами ние? — попита Емили.

— Не се тревожи — отвърна Аманда-Сара. — Когато отидем в банката, ще ги спра. Не исках да го правя, докато репетирахме, защото не бях сигурна, че ще успея да контролирам и тримата едновременно. Като стигнем банката обаче, ще накарам Клеър да замръзне в колата. Тя ще ми позволи да се доближа до нея, защото ме харесва. После, вътре в банката, ще блокирам Джордж и Хауърд. Разбра ли сега? Ще бъде лесно.

Емили въздъхна.

— Вярваш, че можеш да накараш Клеър, Джордж и Хауърд да не мърдат?

— Накарах теб да замръзнеш, нали?

— Престорих се.

Момичето се намръщи.

— Има шанс да овладее дарбата на Сара по-добре, докато стане време да тръгнем за банката. Само че не е сигурно. Когато бях в тялото на Трейси, не можех да оставам невидима дълго време.

Емили се свлече на един стол. Някъде в дълбините на съзнанието си сигурно се беше надявала, че ще успеят да се измъкнат. Това обаче беше невъзможно.

— Успокой се — каза Аманда-Сара. — Може би ще успеем да избягаме в банката. Не знаем какво ще стане.

— Но аз знам какво ще стане — напомни ѝ Емили. — Затова съм толкова отчаяна.

Аманда-Сара се замисли.

— Не разбирам. Защо мислиш, че точно така ще се случи? Виждаш какво би могло да се случи, но то не е абсолютно сигурно, нали? Бъдещето може да се променя.

— Какво искаш да кажеш?

— Не си ли чувала за ефекта на пеперудата? Гледах един филм. Пеперуда може да махне с криле в Бразилия и да причини

земетресение в Япония. Или нещо друго. Тайфун например.

Емили не беше в настроение за шеги.

— Стига глупости.

— Не, наистина. Идеята е, че дори нещо дребно може да промени бъдещето. Като например начинът, по който са се запознали родителите ми.

Емили се свлече още повече на стола.

— Не ме интересува как са се запознали родителите ти, Аманда.

— Не, изслушай ме. Историята е супер. Баща ми отивал на интервю за работа. Тръгнал по-рано и решил да мине през парка. Закачил се на един храст и копчето на самото му се скъсало. Не искал да изглежда мърляво и влязъл в първата обществена пералня да провери дали някой ще може да зашие копчето преди интервюто. Майка ми била там. Била отишла да прибере готовите си дрехи. Така се запознали.

Емили не се впечатли.

— Е, и? Това се нарича „съвпадение“.

— Чакай, помисли малко. Ако копчето му не беше паднало, може би никога нямаше да се срещнат. Аз нямаше да бъда родена. Нямаше да вляза в тялото на Трейси и тя още щеше да си е същата откачалка като преди. Разбираш ли? Трейси е добре, защото баща ми се разходил в парка. Схвана ли?

— Всъщност не — отвърна Емили. Аманда-Сара се отказа и се върна в трапезарията.

Въпреки че Емили пак се отдаде на тъгата си, трябваше да признае, че думите на Аманда я заинтригуваха. Защо видението ѝ, че Мартин чупи вратата, не се осъществи докрай? Защото глупавата мишка пробяга по пода и се оказа, че Мартин се страхува от мишки. Ако не беше мишката, полицаите може би щяха вече да са тук, да са освободили децата и да са арестували Клеър и бандата ѝ.

Емили се изправи на стола. Не беше точно така. Сега, като се замисли, се сети, че във видението беше видяла Мартин да хвърля дивана. Тя се надяваше, че е счупил вратата, но това го нямаше във видението.

Добре, може би историята на Аманда беше любопитна. Все още обаче не можеше да се примири с онова, което предстоеше да

направят. Само след час щяха да ограбят банка. И тя не виждаше как някаква си пеперуда щеше да им попречи.

12

Кен знаеше къде ще е баскетболният отбор. „Пиците на Джино“ в мола срещу гимназия „Медоубрук“ беше предпочитаното от спортистите заведение. Когато приближиха, той посочи с ръка и Джена забеляза шестима баскетболисти, натъпкани в едно сепаре до прозореца.

— Големият въпрос е как да го откъснем от новите му дружки — зачуди се Джена.

Кен завъртя очи.

— Те не са му „дружки“. Майк е суеверен. Винаги е бил такъв. Мисли, че Чарлс им е нещо като талисман и е убедил и останалите. Искам да кажа, как иначе да обяснят внезапната промяна в резултатите?

— Значи те само го използват? — попита Джена.

— Да. Когато сезонът свърши, ще го изритат.

— Звучиш убедено.

— Познавам ги добре. На бас, че се подиграват на Чарлс, когато го няма.

Джена се замисли.

— Чарлс е горд човек. Ако знае, че всъщност не го харесват, ще си тръгне.

Кен се съгласи.

— Можем да му кажем, но няма да ни повярва.

Джена кимна.

— Но ако го чуе от тях...

— Какво имаш предвид?

Една идея започна да се оформя в главата ѝ.

— Имаш ли мобилен телефон?

— Да.

— Може ли да го видя?

Той ѝ го подаде. Джена го погледна набързо, усмихна се и сподели идеята си с Кен.

— Заслужава си да опитаме — отвърна той. — Хайде — стигнаха до вратата на заведението.

— Чакай малко — каза Джена. — Как изглеждам? — тя се опита да си придаде убедително изражение.

— Силно депресирана — рече Кен.

— На ръба на сълзите?

Той наклони глава настрани и я огледа.

— Ами... Няма да е зле да изкараш няколко сълзи.

Джена се опита, но се оказа невъзможно. „Силно депресирана“ трябваше да свърши работа.

Влязоха и бавно се отправиха към масата, на която седяха баскетболистите и Чарлс.

— Може ли да седнем? — попита Кен. Без да чака отговор, той избута приятеля си Майк и седна.

Чарлс го погледна заинтригувано.

— Мислех, че сте отишли да спасявате онези деца — промърмори той тихо, така че другите да не го чуят.

— Не — отговори меко Кен. — Прекалено сложно е. Може ли едно парче?

Джена не се обиди, че никое момче не ѝ направи място да седне. Спортистите не харесваха момичета като нея. Всъщност тя имаше чувството, че половината се страхуват от нея. Затова ѝ беше толкова трудно да изглежда отчаяна и да предизвика съчувствие у тях. Тя обаче направи каквото можа.

— Аз ще вървя — каза тя с разтреперан глас. После подсмръкна шумно и потри очи.

— Какъв ѝ е проблемът? — попита Майк.

— Пръстенът ѝ се изплъзна от пръста и падна в една шахта отвън — отвърна Кен.

— Веднъж си изтървах портмонето в шахтата — обади се друго момче. — Но успях да го извадя. Надъвках една дъвка, залепих я на края на молив и бръкнах вътре. Портмонето се залепи за дъвката и го издърпах.

— Това го пробвахме — каза бързо Кен, — но не намерихме пръстена.

— Лош късмет — отсече едно от момчетата.

— Да — каза Джена и подсмръкна още няколко пъти. — Пръстенът беше много специален. Татко ми го подари преди да умре.

Мислеше, че тази сантиментална подробност ще ги разчувства.

Едно от момчетата подхвърли:

— Видя ли изражението на онзи от „Сейнт Марк“, когато опита да стреля и топката излетя при скамейките? Още не мога да повярвам. Мислех, че ще вкара лесно.

— Да. Какво се случи? — зачуди се друг.

— Кой знае? И на кого му пука? — припя Майк и прегърна Чарлс. — Ние си имаме талисман. Той не само ни помага да печелим, но и кара другите да се излагат.

Джена трябваше да насочи отново вниманието им към несъществуващия пръстен. Очевидно досега не ѝ се получаваше. Опита друга тактика.

— Беше с диаманти и рубини — каза тя.

Баскетболистите впериха неразбиращо поглед в нея.

— Пръстенът ми — напомни им тя. — Онзи, който падна в канала. Беше с диаманти и рубини. И един голям сапфир.

Това вече ги впечатли.

— Бил е с истински камъни? — попита Майк. — Леле! Гадост.

Кен щракна с пръсти, сякаш изведнъж му хрумна гениална идея.

— Знам кой ще ѝ помогне да го намери. Чарлс, би ли дошъл за малко с нас?

— Защо? — попита Чарлс.

Кен го погледна многозначително.

— Знаеш защо, Чарлс. Да се опитаме... хм, да намерим пръстена и... Може да ни донесеш късмет — после добави към другите. — Той е такъв, нали? Носи късмет.

Чарлс впи очи в него.

— Да, ама може да не искам да нося късмет точно на вас.

— О, стига, Чарлс — рече Майк. — Кен е наш човек. Защо не помогнеш на приятелката му?

— Да, може да ти дадат някаква награда — каза друг.

Джена се опита да измисли нещо бързо. Чарлс беше в часа ѝ по геометрия.

— Ще ти пиша домашното по геометрия един месец — предложи му тя.

— Хей, добра идея — каза едно от момчетата.

Чарлс изглежда също се замисли.

— Да. Добре — той тръгна с количката по пътеката и Джена излезе с него от заведението. Кен остана при другите на масата.

Слава богу, пред ресторанта на улицата наистина имаше шахта. Чарлс погледна в нея.

— Не виждам нищо — каза той.

— Вътре трябва да е — увери го Джена. Тя погледна към ресторанта и видя Кен да говори с момчетата. „Хайде, Кен. Побързай! Не знам още колко мога да го задържа тук.“

— Ако наистина е с диаманти, трябва да просветне — каза Чарлс.

— Диамантите не са почистени — отвърна бързо Джена. — Трябва да го дам на бижутер. Не можеш ли да си го представиш и да го вдигнеш, без да го виждаш?

— Не знам. Досега не съм пробвал.

— Златен е и има един диамант. От двете му страни има по един рубин. И много малки диаманти около халката.

— Нали каза, че има и сапфир?

— А, да. Разбира се. И един огромен сапфир.

— Не съм те виждал да носиш такъв пръстен — рече Чарлс.

— Ами... Хм, не ми позволяват да го нося в училище. Виж, представи си го и на бас, че ще успееш да го извадиш. Ти имаш силна дарба, Чарлс. Най-удивителната от всички. Имаш такъв късмет. Аз мога само да чета мисли, но ти движиш предмети само с мисълта си. Това е много по-яко — тя бърбеше безсмислено, но щеше да направи всичко, за да задържи Чарлс достатъчно и Кен да изпълни задачата си.

— Млъкни. Опитвам се да се съсредоточа — прекъсна я Чарлс. Мина една минута. — Не, не става. Връщам се в заведението.

— Опитай още веднъж. Моля те! — изплака Джена. — После няма да се налага да пишеш домашни.

— Чакай малко — сети се Чарлс. — Ти какви оценки имаш по геометрия? Не искам да ми пишеш домашните, ако не се справяш добре.

За щастие не се наложи Джена да отговаря на този въпрос. Кен излезе от заведението.

— Получи ли се? — попита тя развълнувано.

Той вдигна мобилния си телефон.

— Всичко е тук.

— За какво говорите? — поиска да узнае Чарлс.

— За така наречените ти „приятели“ — отвърна Кен. — Решихме, че би искал да знаеш какво всъщност мислят за теб.

Той включи телефона и пусна последния запис. Първо се чу гласа на Кен:

— Значи сега сте приятели с Чарлс. Не е лошо момче, като го опознаеш.

Едно момче каза:

— Шегуваш ли се? Той е отрепка. Направо е жалък. В училище не прави нищо, само се мотае с количката си и се оплаква за всичко.

— Не е виновен, че е в количка — намеси се отново Кен.

— Това няма нищо общо — възрази друг. — И да не беше в количка, пак щеше да е отрепка.

Сега Майк проговори:

— Виж, ако успее да ни изтика до финалите, може да се мотае с нас. Поне до края на сезона.

— Само че ми лази по нервите — каза друг. — А до финалите има цял месец.

— Представи си колко страхотно ще бъде да спечелим шампионата — заяви някой.

Майк допълни:

— И после да изритаме Чарлс.

Кен изключи телефона.

— Съжалявам, Чарлс. Трябваше да знаеш с какви глупаци се събираш.

Джена наблюдаваше лицето на Чарлс. Той беше преbledнял и беше на ръба на сълзите. Всъщност една сълза се плъзна по бузата му.

— Знаеш ли, Чарлс, ние искаме да ти бъдем приятели — каза тя. — Ти обаче трябва да ни допуснеш до себе си. Сигурна съм, че и Емили и Трейси ще ти бъдат приятели — тя не каза нищо за Аманда. Чарлс не беше толкова лековерен. — Жалко, че Трейси и Емили бяха отвлечени. Кой знае, може да не ги видим повече.

Чарлс избърса ядосано сълзата, но не каза нищо. Джена бързо прочете мислите му. Той беше на ръба.

— Говоря сериозно, Чарлс. Не лъжа. Трябва само да се държиш малко по-мило и ще имаш много приятели.

Настъпи дълга тишина. Накрая Чарлс промълви:

— Добре.

В този момент една кола спря до тях. Прозорецът на шофьорското място се смъкна и един познат глас каза:

— Влизайте вътре.

— Мадам! — възкликна Джена. — Как разбрахте, че сме тук?

Кен отговори вместо нея.

— Мобилните телефони могат да се ползват и за друго, не само за записване на клюки, Джена.

Отвориха багажника на колата. Кен помогна на Чарлс да се настани на предната седалка, а Джена сгъна инвалидната количка и я прибра в багажника. После седна на задната седалка до Кен и потеглиха.

Джена разказа на мадам за къщата и как беше усетила, че Емили и другите са вътре.

— Успях само да доловя настроението ѝ. Не видях мислите ѝ и не знам подробности. Нямам представа защо са ги отвлекли.

— Скоро ще разберем — отсече мрачно мадам. Джена ѝ казваше накъде да кара и не след дълго пристигнаха пред изоставената къща зад индустриалния парк.

— Ще успееш ли да отвориш вратата, Чарлс? — попита Кен.

— Фасулска работа — отвърна Чарлс.

Когато приближиха къщата, Джена се намръщи.

— Нещо е различно.

— Какво? — попита мадам.

— Не знам. Но не долавям настроението на Емили.

Мадам паркира колата и всички излязоха. Чарлс застана с количката пред къщата и впи поглед в червената врата. Нищо не се случи.

— Има верига — каза той.

— Това проблем ли е? — попита мадам.

— Не. Трябва ми само малко повече концентрация.

Той сбърчи чело и секунди по-късно голямата червена врата се отвори със замах — Чарлс я беше отделил от пантите. Кен се спусна към нея.

— Спри — извика мадам. — Не влизай. Изчакай полицията!

Кен обаче вече беше в къщата. Джена се поколеба дали да го последва. Вътре беше много тъмно.

Имаше и нещо друго. Не чуваше никакви мисли. Вратата беше отворена и трябваше да долови все нещо. Сякаш в къщата нямаше никого.

Кен излезе, клатейки глава.

— Няма ги.

— Къде са? — извика безпомощно Джена, но знаеше, че никой не може да отговори на въпроса ѝ.

Изведнъж Кен притисна ръце към главата си.

— Не сега! — извика той. — Остави ме на мира!

И отново Джена чу досадния глас на жената: *„Моля те, говори със сина ми. Той ще се забърка в неприятности. Трябва да му кажеш, че много ме натъжава. Това ще го спре.“*

— Искам ти да спреш! — изкрещя Кен. — Не ми пука за глупавия ти син!

„Той не е глупав. Казва се Хауърд. Много добро момче е, просто се събра с лоши хора. Наблюдавах го. Отвлякоха някакви много странни деца и отидоха да обират банка.“

Кен и Джена се спогледаха.

— Деца със специални дарби? — попита Кен.

„Да. Едното момиче предсказва бъдещето, а другото изчезва...“

— Знаеш ли къде са? — попита Кен.

„Разбира се, че знам. Аз съм на небето. Мога да видя каквото поискам...“

Не беше особено любезно да прекъсват мъртвец, но жената можеше да продължи така цяла вечност.

— Къде са? — попитаха в един глас Кен и Джена.

И тя им каза.

Привидно в Националната северозападна спестовна и кредитна асоциация не ставаше нищо необичайно. От паркинга Джена виждаше сенки в банката, но никой не бягаше и не се движеше подозрително. Не успя да различи съучениците си. Четиримата излязоха от колата на мадам и тръгнаха да пресичат.

Джена беше нащрек. Тя беше сигурна, че ще улови мислите на приятелите си, когато се приближат достатъчно, но не очакваше да чуе Емили още на паркинга.

„Иска ми се да бях вътре с другите. Дори не виждам какво става.“

— Чувам Емили — съобщи тя на другите.

— В банката ли е? — попита мадам.

— Не. Останалите са вътре. Мисли си колко много иска да е с тях. Сигурна съм, че е в някоя от колите — на паркинга обаче имаше поне двайсетина коли и Джена не знаеше откъде точно идват мислите.

„Страх ме е. Клеър изглежда толкова спокойна и уверена, сякаш нищо не може да се обърка. На бас, че ще ме застреля, ако другите се опитат да избягат. А те може и да пробват. Само Хауърд и Джордж са в банката с тях, а двамата не са особено умни. Може би дори не са въоръжени. Клеър е мозъкът.“

— Хауърд... Не се ли казваше така синът на мъртвата жена? — обърна се Джена към Кен. — Той е в банката с другите. Емили е в кола с някаква жена на име Клеър. Тя има пистолет.

— Ако знаехме в коя кола се намират, можех да избия пистолета от ръцете ѝ — каза Чарлс.

— Добре. Ти и мадам намерете колата — каза Джена. — С Кен ще влезем в банката.

— Не — отсече мадам. — Изчакайте да вземем пистолета. Няма да позволя на учениците си да влязат вътре, докато някой се разхожда с оръжие.

Джена хвана дръжките на количката на Чарлс.

— Може би ще чувам по-силно мислите на Емили, ако се приближа до нея — предположи тя и започна да бута Чарлс между две коли.

— Не бързай толкова, Джена — предупреди я мадам. — Не привличай внимание върху себе си. Онази Клеър сигурно ще забележи, ако някой в инвалидна количка се размотава из паркинга. Да не говорим, че може би познава и двама ви.

— Но откъде? — попита Джена. — Тя не ме е виждала.

Мадам отвърна шепнешком:

— Няма как да знаеш това, Джена. Имам чувството, че Клеър не е обикновен престъпник. И това не е обикновен банков обир.

Джена нямаше представа какво искаше да каже мадам и не можеше да се тревожи за такива неща. Тя обаче забави крачка. Започна да се ослушва и оглежда с надеждата специалната ѝ дарба да проработи.

„Иска ми се да виждам какво се случва в банката. Охраната... Той не би застрелял дете, нали? Дори и детето да се опитва да обере банката...“

Мислите на Емили определено ставаха все по-силни. Въпреки предупреждението на мадам, Джена се забърза. Дали не бяха в онзи пикап? Или пък в зелената кола е изкривената броня? Само ако лампите на паркинга бяха по-силни и можеше да види хората в колите...

— В джипа са — прошепна Кен.

Джена спря.

— Откъде знаеш?

— От майката на Хауърд. Току-що ми каза, че колата е била нейна.

Джена добута инвалидната количка зад джипа. Наведе се и прошепна в ухото на Чарлс:

— Можеш ли да усетиш пистолета?

— Не. Трябва да се приближа до шофьорското място. Пусни количката.

Джена усети, че не трябва да спори и вдигна ръце. Чарлс бавно започна да бута количката покрай колата. Джена остана назад с мадам и Кен. Тя задържа дъха си. Не чуваше и другите да дишат.

Изведнъж прозорецът на шофьорското място започна да се смъква. Джена чу женски глас.

— Какво по...

После през прозореца излетя пистолет.

Опитът на Кен като спортист се оказа полезен — той се спусна и го хвана. Всички врати се отвориха. Емили скочи и в същия миг колата потегли. Джена и мадам се дръпнаха бързо от пътя ѝ, когато тръгна назад и с още отворени врати излетя от паркинга.

Чарлс завъртя количката си, но беше прекалено късно. Голямата кола изчезна в далечината, преди да успее да я спре.

На Джена не ѝ пукаше. Тя се беше вкопчила в Емили. Само за малко обаче. Джена не обичаше да показва чувствата си пред хората.

— Другите са в банката — каза Емили.

— Знаем — отвърна мадам. — Мъжете с тях въоръжени ли са?

— Едва ли.

— Ние обаче сме — заяви гордо Кен и вдигна пистолета.

— Свали го — срязва го мадам. — Не искам никаква стрелба. Ще извикам полицията. Ти остани тук.

Мадам извади мобилния си телефон. Джена погледна Емили с вдигнати вежди.

„Тя каза на Кен да стои тук. Не на нас.“

Джена кимна. Хвана Емили за ръката и докато мадам беше с гръб към тях, хукнаха към банката.

— Ето го Мартин. Говори с жената зад гишето — каза Емили. — Той трябва да счупи вратата към трезора — и тя обясни как Мартин трябвало да поиска пари и да предизвика касиера да го обижда, за да се прояви суперсилата му. Един клиент излезе и остави вратата открената. Сега вече чуваха разтреперания глас на Мартин.

— Но аз искам парите сега!

Мъж с бадж на ризата се приближи към него.

— Аз съм управителят на банката. Проблем ли има?

Касиерът на гишето каза:

— Опитвам се да обясня на този младеж, че не даваме пари просто така.

Управителят се засмя.

— Разбирам. Ела с мен, момче. Ще ти покажа как работи банката.

— Просто искам пари — изхленчи Мартин.

— Да, разбира се — отвърна любезно мъжът. — Ще те науча как да си откриеш спестовна сметка и да печелиш от лихвата.

— Не искам лихва! Искам пари! — изкрещя Мартин.

— Къде е Трейси? — обърна се Джена към Емили.

— Ами, ако видението ми е било точно, тя трябва да е невидима. Трябва да вземе пари от трезора. Виждаш ли мъжа с къдравата коса? Това е Хауърд. Слабият до вратата е Джордж — тя се обърна към Джена. — Как ни открихте?

— Майката на Хауърд ни помогна — отвърна Джена. — Дълга история. Ще ти я разкажа по-късно.

Емили стисна ръката на Джена.

— О-о! Започва се.

Не чуваха нищо, но можеха да виждат и много добре знаеха какво значеше изражението, което се изписа на лицето на Мартин. И после, като торнадо, той се спусна през помещението и разби една врата.

Сърцето на Емили изстина, когато видя охраната да вади пистолет. После забеляза как Аманда-Сара се затича към изхода, но се подхлъзна и се стовари на земята.

— Боже Господи! — изпищя Емили. Джордж беше пхнал ръка в палтото си. Пистолет ли търсеше?

Никога нямаше да разбере. Аманда-Сара още беше на пода, но впери поглед в него. И Джордж замръзна.

Емили ги гледа една секунда замислено. „*Леле! Аманда наистина е овладяла дарбата на Сара.*“ Нещо обаче не беше наред. Очите на Сара изглеждаха различно.

Емили се задъха:

— Това е Сара!

— Разбира се, че е Сара — отвърна Джена. — Кой друг?

Очевадно Джена не си беше направила труда да прочете мислите на Емили.

— Дълга история — рече Емили. — Ще ти я разкажа по-късно.

После и двете притиснаха с ръце ушите си. Три полицейски коли с включени сирени и светлини спряха пред банката. Шестима полицаи изскочиха от колите и започнаха да крещят на всички да вдигнат ръце.

Мадам, Кен и Чарлс дойдоха при момичетата.

— Какво се случи? — попита мадам объркано. — Още не се бях обадила на полицията.

Чуха гласа на Трейси, преди да я видят:

— Натиснах паникбутоната — Трейси вече се беше появила и сияеше доволно. — В банката не се чу нищо, но полицията явно е разбрала, че нещо става. Докато се промъквах в трезора, погледнах през рамо и ви видях отвън. Знаех, че Емили е в безопасност, върнах се и натиснах паникбутоната до касиерката, преди Мартин да строши вратата. Как се измъкна от Клеър, Емили?

— Чарлс ѝ отне пистолета — обясни Емили.

Трейси впери невярващ поглед в момчето в инвалидната количка. Чарлс я изгледа високомерно.

— Аз съм истинският герой — каза той.

Емили беше сигурна, че никога няма да им позволи да забравят това, но нямаше нищо против.

Следващият, който излезе от банката, беше Мартин.

— Касиерът изобщо не успя да ме ядоса. Сам извиках силата си.

Сърце не ѝ даде на Емили да му каже, че бяха видели всичко — той определено беше избухнал.

След него дойде Сара. Само тя не изглеждаше спокойна или доволна. Всъщност беше малко тъжна. Мина покрай другите и застана до мадам.

— Трябваше да го направя — прошепна тя.

— Знам — отвърна мадам и я прегърна успокоително.

Емили я погледна заинтригувано. Какво толкова лошо имаше, че беше използвала дарбата си? Може би един ден щеше да научи какво натъжаваше Сара.

Двама полицаи излязоха от банката. Единият водеше Джордж с белезници, а другият държеше Хауърд. Когато минаха покрай тях, Кен проговори.

— Хауърд, майка ти не е никак доволна от теб.

Хауърд се втренчи в него. Джордж затърси колата на паркинга с поглед. Клеър обаче отдавна беше избягала.

Излезе още един полицай.

— Всички добре ли сте?

— Да, полицай, добре сме — рече мадам.

Той поклати объркано глава и погледна Мартин.

— Един от касиерите каза, че видяла как това момче разбило вратата на трезора.

Мадам се засмя кратко и изкуствено.

— Е, това е невъзможно. Нали, полицай?

Той сви рамене.

— Сигурно някой от престъпниците е поставил експлозив и го е гръмнал, когато момчето се е спуснало към вратата. Радвам се, че си добре, младежо.

— Нищо не може да ме нарани — напери се Мартин. Мадам го стисна за ръката. — Ох!

— Не успяхте да хванете всички — обърна се Емили към полицая. Тя им обясни за Клеър. Полицаят извади бележник.

— Можеш ли да опишеш тази Клеър?

Емили, Треиси и Мартин се спогледаха. Какво можеха да кажат?

— Имаше сини очи — отвърнаха всички в един глас и замълчаха. Полицаят се усмихна.

— Не се тревожете, деца, знам, че още сте уплашени. Другите двама ще ни кажат повече — той затвори тефтера. — Та кой е героят?

Емили погледна Сара.

— Трейси натисна паникбутоната — обясни тихо Сара.

— Но това е истинският герой — намеси се Трейси и сложи ръка на рамото на Чарлс.

— Той отне пистолета от Клеър — добави Емили. Мадам я погледна и тя захапа устната си.

— Ето пистолета, полицаи — каза бързо Кен и му подаде оръжието.

— Браво, момче — рече полицаят.

Емили погледна Чарлс. Той, разбира се, се мръщеше. Тя клекна до количката.

— Спокойно, Чарлс. Ние знаем кой е истинският герой. И няма да го забравим.

Лицето му бавно се проясни. Бузите му порозовяха. Той се усмихна. Нямаше нужда да надниква в бъдещето — Емили знаеше, че бъдещето на Чарлс щеше да е много по-различно от онова, което беше видяла само преди няколко дни.

— Сигурна ли си, че искаш да отидеш на училище? — попита я майката на Емили в понеделник сутринта. — Струва ми се, че уикендът е много кратко време, за да се възстановиш.

— Чувствам се добре, мамо — увери я Емили. Тя излезе от колата пред гимназия „Медоубрук“. Повече от всичко Емили искаше животът ѝ да си е същият.

Още не можеше да повярва какво се беше случило миналата седмица. В петък вечерта се беше прибрала с усещането, че е отсъствала цял месец. Толкова емоции... Беше уплашена, объркана, ядосана, потисната... А как се чувстваше сега?

Не беше сигурна. Знаеше обаче, че не е зле. И знаеше, че беше научила нещо за себе си.

Мадам им беше казала да отидат в кабинета ѝ сутринта, за да обсъдят станалото. Емили се зарадва, че няма да чака до обяд, за да види съучениците си. Преживяха голямо приключение и сега трябваше да са по-близки, нали?

Не беше първата, която влезе в стая 209. Джена вече беше там. Тя кимна на Емили.

— Как си?

— Малко съм уморена — призна Емили. — Но иначе съм добре. Ти как си?

— Супер — рече Джена. На Емили обаче ѝ се стори, че Джена беше по-уморена и от нея. Очите ѝ бяха необичайно тъмни.

— Радвам се, че всичко свърши — каза Емили.

— Аз също — съгласи се Джена. И се усмихна. Според Емили усмивката ѝ обаче беше изкуствена.

После влезе Кен. Той определено беше в добро настроение.

— Чувствам се прекрасно — обърна се той към момичетата. — Досега все имах чувството, че имам най-безползната дарба. Не можех да правя нищо специално. Вчера за пръв път имаше полза от нея.

— Какво искаш да кажеш? — попита Емили.

— Джена прочете мислите на Картър и така разбрахме за къщата. После обаче една мъртва жена ни каза къде сте. Беше майка на един от похитителите, на Хауърд. Искаше да му предам съобщение.

— Какво беше съобщението? — попита Емили.

— Искаше да му кажа, че това е лошо и че той много я е натъжил. Какъв беше той?

— Нормален — каза Емили. — Ако го бях срещнала другаде, можеше дори да помисля, че е сладък.

Джена изглежда се изненада.

— Похитителят ти е бил „сладък“?

— Да, този поне. Другият също изглеждаше нормално. Според мен и двамата не бяха много умни, но не се държаха лошо с нас. Жената, Клеър... Тя вдъхваше страх.

— Обаче пък знаеше как да се облича. Клеър определено имаше стил — този коментар дойде от Аманда. Отново в собственото си тяло, тя бавно влезе в стаята и седна на мястото си. После заразглежда ноктите си. — Каквото и да обитава тялото ми, докато съм извън него, определено знае как да прави маникюр.

Чарлс влезе с количката си в стаята. Емили мушна с лакът Кен и двамата заръкопляскаха.

— Чарлс, ти спаси живота ми — заяви Емили. — Искан ми се да беше видял лицето на Клеър, когато пистолетът излетя от ръката ѝ!

Чарлс изглеждаше доволен, но и сякаш се чувстваше малко неловко. Не беше свикнал да е център на внимание.

Пристигна Треиси, а след нея и Мартин. Накрая влезе Картър Стрийт.

Очите на всички се впериха в него, когато зае мястото си, но той, както обикновено, не реагира.

— Чудя се защо го пуснаха — попита Кен.

— Може би защото няма дарба, която можеха да използват — предположи Треиси.

— Тогава защо изобщо го отвлякоха? — зачуди се Емили. — Те сякаш знаеха всичко за нас.

Никой нямаше отговор на този въпрос и учениците поседяха известно време, без да кажат нищо.

Последна пристигна Сара. Тя отиде право при Аманда.

— Искан да ти благодаря.

Аманда впи поглед в нея.

— За какво?

— Че беше в тялото ми.

Емили се изненада:

— Радваш се, че Аманда открадна тялото ти?

Сара кимна.

— Бяхме в ситуация, в която трябваше да използвам дарбата си. Но не исках да го правя, преди да стане абсолютно наложително. Ако Аманда не беше в тялото ми, можеше да се изкуша да използвам силата си по-рано — и тя седна на чина си.

Още веднъж Емили се зачуди защо Сара отказваше да използва дарбата си. Това беше загадка, която още не беше разрешена.

Накрая пристигна мадам.

— Добро утро, ученици. Няма да ви задържам. Повече ще говорим в редовните часове. Докато спомените ви са още пресни обаче, искам да ви попитам нещо. Какво влияние оказа преживяното върху способностите ви? Сега чувствате ли се по-различно?

— Аз да — отговори Кен. — Най-накрая имаше някаква полза от гласовете.

Чарлс също имаше какво да каже.

— Беше готино. Използвах дарбата си, за да спася Емили. Онази жена можеше да я убие, но...

— Човек никога не знае — каза Емили. — Благодаря ти, Чарлс.

Мадам погледна Емили.

— Ами ти, Емили? Промени ли се отношението ти към дарбата ти?

Емили си пое дълбоко въздух.

— Да. Вече знам, че имам дарба и че тя не е по-лоша от другите. Сега, като погледна назад, се оказва, че всичките ми видения са се сбъднали.

Мартин я прекъсна.

— Чакай малко. Каза, че обирът ще успее, а не стана така.

Емили кимна.

— Това беше мое заключение. Видях Трейси да влиза в трезора и видях как ти строши вратата. Видението не ми показва края на обира... аз сама си го измислих.

— Ами двете различни видения за мен? — попита Аманда. — За мен като Сара, искам да кажа. Първо каза, че ще развия дарбата ѝ, а после, че няма.

— Защото падна — отвърна протичко Емили. — А това не го бях видяла. Ти нямаше да успееш да спреш Джордж. Ти обаче падна и предполагам тогава Сара те е избутала от тялото си. Сара се осъзна и накара Джордж да замръзне. Във видението видях всички възможности — тя се усмихна. — Може някой да е полирал пода същия ден, да е прелетяла пеперуда и там, откъдето е минала, подът да е станал още по-излъскан.

Мадам се усмихна.

— Ефектът на пеперудата. Сигурно оказва влияние върху виденията.

— Има и още нещо — продължи Емили. — Трябва да се науча да отделям онова, което виждам, от онова, което ми се иска да видя. Видях Мартин да вдига дивана и той го направи. Надявах се да го хвърли и да строши вратата, но това го нямаше във видението. И трябва да се науча да търся детайлите. Календари, часовници, вестници — всичко, което може да ми каже за кой ден и по кое време става въпрос. Трябва да обръщам внимание как изглеждат хората. Дали имат тен например. Това може да значи, че виждам какво ще се случи през лятото.

После им разказа за видението, което беше имала за прическата на майка си и как то не се беше сбъднало.

— Като се върна назад осъзнавам, че във видението майка ми беше с дебело палто. Ще съсипят косата ѝ през зимата — тя се усмихна. — Няма значение. Знам, че трябва още да работя. Трябва да се науча да разглеждам и тълкувам виденията си. Поне сега обаче съм сигурна, че имам дарба. И че тя има някаква стойност.

— Много добре — насърчи я мадам. — Сега можеш рационално да използваш дарбата си.

Емили беше в добро настроение, когато двете с Треиси излязоха от часа.

— Да ти кажа ли кое беше най-хубавото в цялата ситуация? — обърна се тя към нея. — Майка ми ми подари мобилен телефон. Разбира се, сигурно ще ми се обажда през десет минути — тя

потръпна и спря. — Забравих блузата си в стаята. Ще се върна да я взема.

— Ще се видим на обяд — каза Трейси.

Емили тръгна към класната стая, но пред вратата чу гласове и спря. Мадам и Джена разговаряха.

Знаеше, че не е редно да подслушва, но нещо в настоящия тон на Джена я задържа.

— Прочетох мислите й, мадам. На Клеър. Преди да избяга. Беше само за миг, но научих нещо. Тя не се интересуваше от обира на банката. Това беше тест за нас. За някои от нас.

— От това се страхувах — отвърна мадам. — Какво искаше да разбере? Силата на дарбите им?

— Да, но имаше и още нещо. Искаше да види колко ще се съпротивляват. Дали могат да бъдат манипулирани и заставени да направят нещо. Знам защо не отвлякоха мен. Защото, ако бях прочела мислите им, щях да разбера какво са замислили. Нямам представа обаче защо не взеха Чарлс или Кен. Или Аманда. Е, те всъщност отвлякоха Аманда, но стана случайно. Проблемът е, че отвличането нямаше нищо общо с обира на банката. Беше експеримент, мадам.

— И тя остана ли доволна от резултата? — попита мадам.

Емили трябваше да се напрегне, за да чуе шепота на Джена.

— Да. Не й пукаше какво ще се случи с Хауърд или с Джордж. Има и други хора. А те имат планове. Не знам за какво става въпрос, мадам, но според мен се готви нещо голямо. Нещо по-голямо от обир на банка.

Мадам отвърна спокойно:

— Да, вярвам ти, Джена.

— Кои са тези хора, мадам? Какво искат?

— Не знам. Но ти си права, Джена. Планират нещо голямо. И са много опасни.

— Какво ще правим, мадам?

— Ще работим и ще се научите да използвате дарбите си, за да се защитавате.

— Притеснявате ли се?

На Емили й се искаше да може да види лицето на мадам. Имаше чувството, че е по-красноречиво от думите.

— Не се притеснявам за теб, Джена. Или за съучениците ти. Притеснявам се за света. И че ще се наложи специалните ми ученици да го спасяват.

В класната стая настъпи тишина. Това беше добре дошло за Емили. Тя не искаше да слуша повече. Можеше да остави дрехата си там.

Коридорът беше претъпкан. Учениците бързаха за първия час. Емили също се разбърза и се опита да не мисли за разговора, който беше чула. Тя обаче не можеше да го забрави — споменът беше в съзнанието ѝ и не успя да го потисне. Въпросите се трупаха един след друг.

Какво искаха онези хора от тях? Кои бяха те? Щеше ли да се наложи да предсказва бъдещето? И как шепа тийнейджъри щяха да спасят света? Толкова много въпроси, толкова притеснения...

Колкото и странно да беше обаче, тя не се паникьоса. Тя и съучениците ѝ бяха специални. Имаха дарби. Може би сега щяха да научат истинския смисъл на тези дарби. Гласовете на мъртвите, четенето на мисли, смяната на тела — имаше причина за тези уникални способности. Може би сега, пред лицето на нещо наистина голямо, щяха да се научат да ги използват по възможно най-добрия начин.

Емили имаше видения и трябваше да се научи да ги разбира. Да започне да търси ключови моменти и да чете между редовете. Да ги тълкува и да обръща внимание на незначителните неща.

И винаги да бъде нащрек за пеперуди.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.